

DESÜKSİZ

5 KENDİ BİLDİĞİNİ OKUYAN DERGİ

**BERGAMALI BİR
KUİR OLARAK
ANTİK
PERGAMON'A
BAKMAK**

■ 5. sayfada...

- CANLI BOMBA
- 2019 VE TESADÜFLER SİLSİLESİ
- TRANSHÜMANİZM: YENİDEN YARATMAK MI, YENİLEMEK Mİ?
- NOTER KATİBİ
- TEKME
- ÖZGÜRLÜK

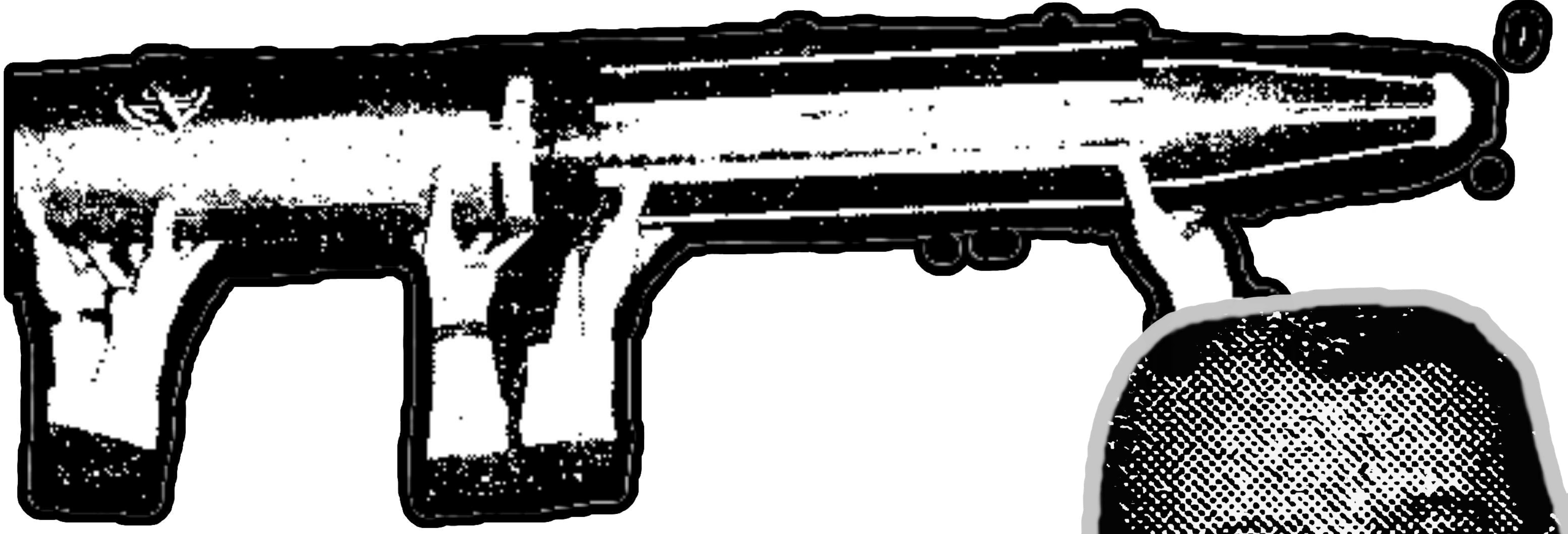

SUNU

Bu sayının çıktığı zaman öyle bir zaman ki hem 1 Mayıs'ı, hem Gezi Haziran ayaklanmasının yıldönümünü hem de Onur ayını geride bıraktık. Bu üç önemli vaktin ardından belki de hepsini tekrar tekrar düşünmek ve dersler çıkarmak gerekiyor. Bir yandan artık gözlerin mücadeleciler sendikalar ve öncü örgütlerin üzerinde olduğu bir 1 Mayıs'ı geride bıraktık, bir yandan Gezi Haziran ayaklanmasında ya da Mart ayaklanmasında nasıl daha ileri gitmeliydik diye düşünmeliyiz, bir yandan da Onur ayının nasıl daha örgütlü ve kitlesel ilerlemesini sağlayabileceğimiz üzerine kafa yormalıyız. Bu üç konu üzerinde iyice durmalı, özellikle ayaklanmalardan dersler çıkarmalı ve sonraki ayaklanmalarda neyi farklı yapmamız gerektiğini bulup hazırlıklı olmalıyız.

Aynı zamanda yine dünyanın çeşitli yerlerinde ayaklanmalar devam ediyor. Bolivya'da ve Kenya'da ayaklanmalar sürüyor. İnsanlar dünyanın her yerinde emperyalist kapitalistler tarafından yönetilmek, sömürülmek istemiyor ve bu yönetilmek istememe hali, emperyalist kapitalizmin çöküş evresinde, Ayaklanmalar Yüzyılı'nda daha fazla ve daha büyük ayaklanmalar beklememize sebep oluyor. Ülkemizde de yeni bir ayaklanmanın koşullarının hazır olduğunu düşünürsek Gezi'den ve Mart ayaklanmasından dersler çıkarma noktası daha bir önem kazanıyor.

Dergimiz şu aralıkta bir düşün dergisi olmaktan çok edebiyat ve müzik dergisi olmaya daha yakın, ancak yine Onur ayına uygun bir yazı bulacaksınız. Yine de elbette bu sayıya da dünyadaki bütün ayaklanmaları ve halkları selamlayarak başlıyoruz. Bunun dışında geçtiğimiz sayılardan daha dolu bir sayıyla karşı karşıyayız. Özellikle düzyazı anlamında kendimizi biraz daha aştığımızı ve dergimizi getirmek istediğimiz çizgiye biraz daha yaklaştığımızı düşünüyoruz. Dergimizi bütün bu gelişmelerin ve günlerin arasında bir yerde çıkarmak da bizi memnun ediyor. İçinde bulunduğumuz politik ortamın ve koşulların farkında olarak, bu çizgide bir yayın yapma isteğiyle bu sayıyı başta Ali İsmail Korkmaz ve Berkin Elvan olmak üzere şu ana kadar ülkemizde ve dünyadaki ayaklanmalarda ölümsüzleşenlere adıyoruz.

CANLI BOMBA

Pazartesi akşamı saat 19:05'te kendimi patlatacaktım. Planlar yapıldı. Alfabenin harflerine yeni, yıkıcı, şiddet dolu anlamlar ithaf edildi.

Pazar akşamı son bir kez bir şişe şarap içtim. Köpeköldüren almadım bu sefer. Giderayak kaliteli bir şarap içmek istedim. Marketteki en pahalı şaraplardan birini aldım. Hiç sevmedim desem yeridir. Ne demişler, “Alışmadık götte don durmaz.” Şarabın tatlı sarhoşluğu ile yatağa girip geçmişi düşündüm. Olan biten her şey yarın son bulacak. Keyfim yerinde. Uykuya daldım.

Öğlene doğru anca uyandım. Hem içtiğim kaliteli şaraptan hem de vücudumun alkole aşinalığından çok rahattım. Uyandıktan sonra ilk iş bir sigara yaktım, her zaman olduğu üzere. Sigaramı bitirip bomba düzenegini kontrol etmeye gittim. Bomba düzenegi yerli yerinde duruyor, bir sorun gözükmüyordu. Kedim Bakunin'i son bir kez sevdikten sonra kucağıma koyup alt komşum Nuriye Teyze'nin yolunu tuttum. Önceden anlaştığımız üzere Bakunin'i sahip-

de duruyor, bir sorun gözükmüyordu. Kedim Bakunin'i son bir kez sevdikten sonra kucağıma koyup alt komşum Nuriye Teyze'nin yolunu tuttum. Önceden anlaştığımız üzere Bakunin'i sahiplenecekti. Alt kata inip kapısını çaldım. Biraz sonra kapı açıldı. “Ah, oğlum sen miydin? Ben de ev sahibi sanıp telaşlanmıştım. Geç içeri.” Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. İçeride sayabildiğim kadarıyla 8, 10 adet kedi vardı. Bakunin'i aralarına bıraktım. Kediler tarafından kapılmamış bir köşe bulup oturdum. Biraz sonra Nuriye Teyze elinde, bir tabak kısır ve bir dilim kekin olduğu bir tepsi ile odaya girdi. Çay da vardı, hem de kaçak. Ev sahibine kira borcu olduğundan ve kedilerinden dolayı tartıştıklarından bahsetti. “Ne kadar?” diye sordum ağzım dolu bir şekilde. “20 bin kadar.” dedi. Gururlu bir kadın olduğunu bildiğimden direkt ödemeyi teklif edemezdim. Benim için bir yarının olmayacağını bilmenin rahatlığı ile “Elime toplu para geçti. İhtiyacım da yok. Ben senin yerine ödeyeyim, sen bana azar azar verirsin. Sıkıntıya girmemiş olursun.” dedim. Ardından çayından bir yudum aldım. “Ah oğlum, olur

mu? Sana karşı ayıp olur.” dedi. Nuriye Teyze'nin mozaik kekinden kocaman bir ısırık alırken “Yok, estağfurullah. Ne ayıbı.” minvalinde birkaç söz söyledim. Biraz uğraşıp ikna ettim. Yalnız toplu para hikayesi yalandı. Bugün parçalanacak olmanın rahatlığı ile kredi kartımın nakit limitini sonuna kadar kullandım. Gerillanın kredi kartı olmaz ama modern şehir gerillalarının olabiliyor. Nuriye Teyze'ye parasını bıraktım. Kapının yanında yeni ar-

kadaşlarıyla birlikte uyuyan Bakunin'e el salladım. Uyuduğu için görmedi tabi. Görse bile patisini kaldırıp kaldırıp karşılık vermezdi herhalde.

Daireme giden merdivenleri çıktım, ağır ağır. Her şeyi son kez yapıyor olmak zamanı yavaşlatıyordu. Evime gittim. Tuvalete girdim ve ağır ağır ihtiyacımı giderdim. Son kez sıçıyor olmaktan değil, kabız olmuşum. Akşam üzeri etrafa saçılacak bağırsaklarımı boşaltmam iyi olmuştu. Yüce halkımıza ayıp olur.

Bomba düzenekli yeleği bir kez daha kontrol ettim. Her şey olması gerektiği gibiydi. Yeleği üzerime geçirip aynada kendime baktım. Yakışmıştı. Saat yaklaşıyordu. Eylem lokasyonuna gitmek için bir taksi çağırdım. Bugün de metroya binecek değiliz. Taksi geldi. Taksicinin bana taban tabana zıt siyasi fikirlerinin hepsini onayladığım bir yolculuk sonunda bulutlara uzanan plazaya vardım. Enkaz hâline getireceğim bu plazayı yapmak için kaç işçi sigortasız, önlemsiz, iş güvencesiz çalıştırılmıştı acaba. Emeklerine saygısızlık etmezdim eğer bu plaza onların olsaydı. Değildi. Yaklaşık 5 bin işçisi grevde olan bir aile şirketine aitti. 5 bin işçi grevdeyken şirketin büyük ortaklarından biri yeni aldığı Lamborghini ile sosyal medyaya hikâye atmakla meşguldü. Bir diğer ortak siyasete girmeye hazırlanıyordu. Filistin'e yardım gecesi düzenledi. Evet, 5 bin işçisi grevdeyken.

Plazaya girdim. Kapıdaki güvenlik de bizdendi. Önceden ayarladığımız gibi beni, sanki iş görüşmesine gelmişim gibi içeri soktuk. Saat 19.00'da başlayacak olan toplantıya

bütün ortaklar katılacaktı. Ben de saat 19:05'te kendimi patlatacaktım. Her zaman geç kalan bir burjuva olur. Toplantı salonu 8. kattaydı. Üzerimde kilolarca patlayıcı ile merdiven çıkacak halim yoktu. Asansöre bindim. Asansör kapısı tam kapanacakken birileri hızla asansöre koşturdular. Kapı kapanmadan içeriye doluştular. Bir kadın ve ilkokul çağındaki oğlu, bu plazada çalıştığı belli genç bir kadın. Kendi katlarının düğmelerine bastılar. Tedirgin olmaya başlamıştım. Saatime baktım. Saat 18:58'i gösteriyordu. Asansörün bakımı geciktiği belliydi. Gürültüyle çalıştı. 1. kat, 2. kat, 3. kat derken 4. katta sarsılarak ve gürültüyle durdu birden. Yanımda duran anne düşmemek için bana tutunmuştu. Birkaç santim daha sola dokunsaydı hepimiz yapboz parçası olacaktık. “Ne oluyor?” diye sordu genç kadın. “Ne bileyim, çalışır birazdan herhalde.” dedim. A planı gayet iyi giderken olana bak. B planı ise yoktu. Sadece kendimi ona ihtiyacım olmayacağına inandırmıştım. “Ne yapacağız?” diye sordu genç kadın. “Yardım düğmesine bas.” dedi anne. “Anne, çişim geldi.” dedi çocuk. “Şimdi sıçtık.” dedi canlı bomba.

Stres seviyem artıyordu. Asansördekileri rehin mi alsam diye düşündüm. Sonra vazgeçtim, ayıp olur. Genç kadın yardım düğmesine bastı. Panik oluyordu. “Benim kloströfobim var. Hemen gelseler bari.” dedi. Birden bir bağırıyla irkildim. “Oğlum ne yapıyorsun?” diye bağırdı anne çocuğun kolundan tutarak. Velet, çıkarmış işiyordu. Genç kadın yeni alınmış ayakkabılarını sakınmak için asansörün içinde seksek oynamaya başladı. Bir yandan tiz çığlıkları duyuluyordu. Ben üzerimdeki hassas düzeneği amon-

yaktan korumak için çocuğun namlusundan kaçmaya çabalıyordum. Annesi çocuğu durdurmaya çabalarken velet gülüyordu. Bu hengâme eğlendirmiş küçük canavarı. Genç kadın sinirini annenin üzerine kusmaya başladı. Çocuğuna terbiye veremediğinden, daha önce böyle bir rezillik görmediğinden bahsetti. Ağzından çıkan salyaları havada takip ederken yüzümün hemen önünden geçen kroşe ile sarsıldım. Anne “Sen ne diyorsun be pis kaltak!” diyerek kadına saldırdı. Kadın da misliyle karşılık verdi. Saç baş birbirlerine girdiler. Ben içgüdüsel olarak ayırmaya çalıştım. “Abla bir saniye, yakışıyor mu?” gibi etkisiz sözlerimle araya girdim. Bu karışıklık içinde ben de payımı almıştım. Bombayı saklayan bol ceketim yırtılmıştı. Kadınları ayırmaya çabalarken bombanın kablusunun yırtık ceketimden fırladığını gördüm. Tam o esnada deli velet gülerek kabloyu çekiştirmeye başladı. Gözlerim bir daha kapanmayacakmışçasına açıldı. “Dur lan ne yapıyorsun!” diyerek kabloyu kurtarmaya çalıştım. Çocuğu uzaklaştırmak için bir adım atmıştım ki attığım adım yediğim tokat ile durdu. Araya gitmişim. Bu gidişle hepimiz araya gidecektik. Bir elimle yanağımı tutarken bir elimle kabloyu kurtardım. Kabloyu yerine takarken ayağımla çocuğu uzaklaştırdım. Bombanın patlamamış olması büyük bir şanstı. Kadınları, her ikisinin de yüzü gözü tırnak darbeleriyle çizilmiş vaziyette de olsa ayırmayı başardım. Kavganın telaşıyla üzerimden fırlayan kabloyu görmemişlerdi.

Sinirle ve stresle solunan nefeslerin arasında geçen dakikaların ardından yardım geldi. Emekli olması gereken yaşlı bir amca arada kalan

asansörü açmayı başarmıştı. Yukarıımızda kalan boşluktan bize bakıyordu. Kadınlar başlarını göğeye kaldırır gibi adama bakıp çemkirmeye başladılar. Niye geç kaldığını açıklayamayan adam, sözler değil eylem diye düşünmüş olacak ki çocuğu almak için boşluktan uzandı. Adamı bir güzel haşladıktan sonra çocuğunu uzattı anne. Adama asansörün neden sidik koktuğunu açıklamak zorunda kaldığımız an dışında yaşlı kahramanımız işini gayet profesyonelce yapıyordu. Sırayla dışarı çıktık. Üzerimdeki ağırlık yüzünden tırmanmakta oldukça zorlansam dahi kahramanımızın yardımını ile çıkmayı başardım.

Fazlasıyla geç kalmıştım. Merdivenleri hızla çıktım. Her kat ciğerlerime doluyor. Her basamak üzerimdeki ağırlığı artırıyor. Her adım sonuma doğru atılıyor. Nefes nefese kalmış vaziyette 8. kata vardım. Kalan son gücümle toplantı odasına yöneldim. Carlos'un OPEC toplantı salonuna girdiği gibi kapıyı bir hışımla açtım. Elim füyede sa-

lonun ortasına ilerleyecekken salonda yalnızca temizlik yapmakta olan bir hademe olduğunu gördüm. “Burada toplantı yok muydu?” diye sordum. “Toplantı bitti.” dedi. Ne yapacağımı bilemez vaziyette koridora çıktım. Bir an için duraksayıp merdivene yöneldim. Bütün hevesim kaçmıştı. Pantolonumda sidik ıslaklıkları vardı. Velet üzerimize işemiş, kendimizi patlatamamışız. “Şu hâle bak!” diye söylene söylene merdivenleri indim. Zihnim tamamen boşalmıştı. Zemin kata indiğimde yoldaşım olan güvenlik beni görünce şaşırdı. Bir şey demeden dışarı çıktık. Sigaramı yakmak için çakmağını yakarak uzattı. “Kardeş fazla yaklaşma da ne olur ne olmaz.” dedim. “Pardon abi unutmuşum. Ne oldu?” diye sordu. Başıma geleni anlattım. Biraz lafladıktan sonra “Neyse bir dahaki sefere artık deyip vedalaştık.” Bıyık altından gülüyordu.

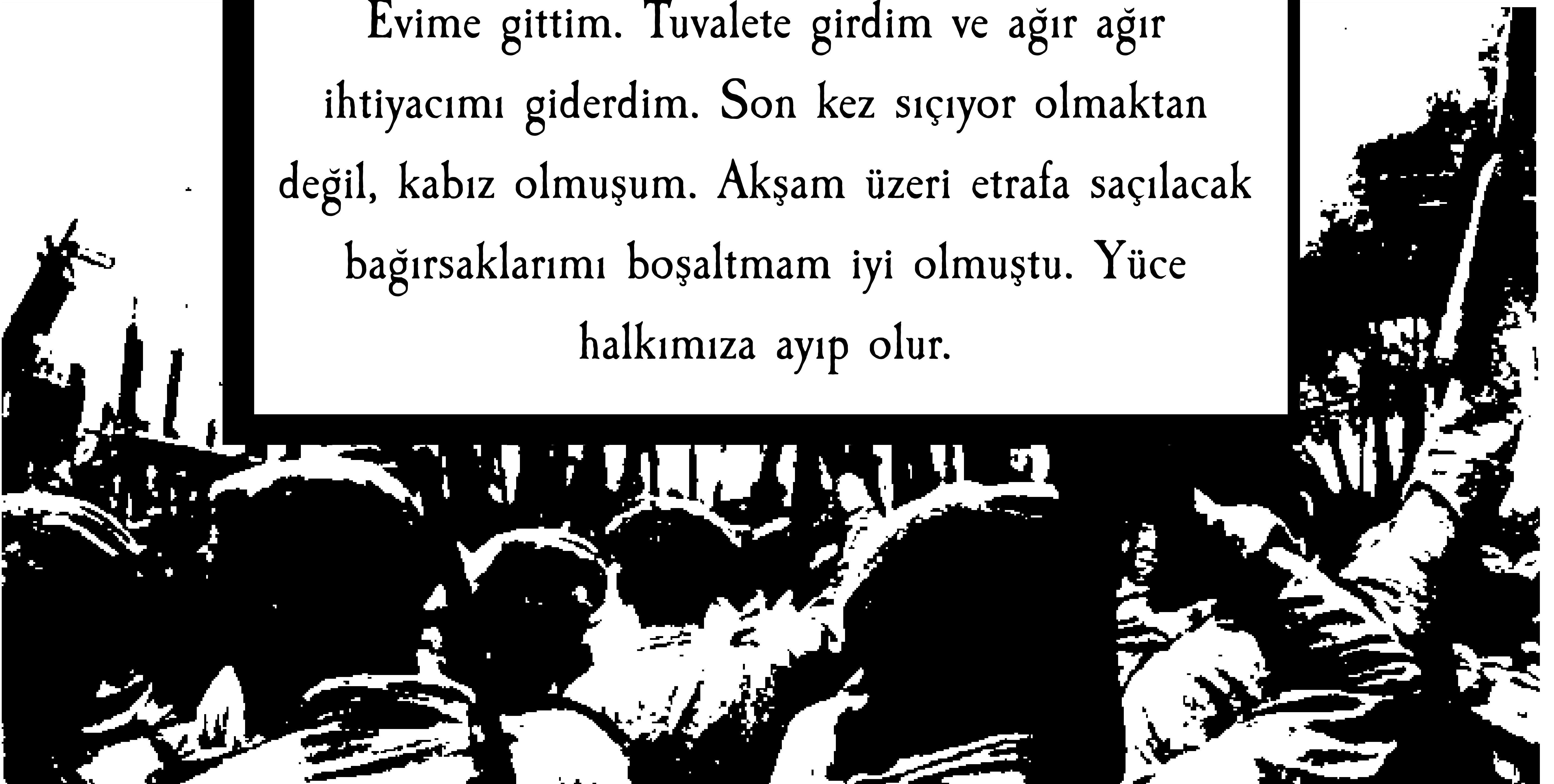
Evime doğru yola koyuldum. Kendimi patlatamamış olmanın hayal kırıklığı tarif edilmez. Tüm

hevesim kaçmıştı. Dalgın dalgın yürürken bir ayağım boşluğa düştü. Yere kapaklandım. Bir ayağım boşlukta diğer ayağım bükülmüş biçimde zeminde, kollarımla kaldırımdan tutunarak kendimi kaldırıma attım. Rögar kapağı açık kalmış. Şansım varmış ki içine düşmedim. Sinirlendim. Belediye çalışma yapmış ama yolu kapatmayı akıl edememiş. Gözü dönmüş hıncımla bombayı üzerimden çıkardım. Zamanlayıcıyı ayarlayıp kanalizasyonun içine attım ve hızla ve sinirle oradan uzaklaştım.

Kanalizasyonun o noktası tüm şehrin kanalizasyonun birleştiği noktaymış. Tüm şehri aylar boyunca geçmeyen kesif bir bok kokusu sardı. Ne muhalif belediye ne iktidarın bakanlığı bu kokuyu engelleyemedi. Ulusal ve uluslararası çapta haber oldu. Tüm dünyayı kesif bir bok kokusu sardı.

Alperen Karakaya

Evime gittim. Tuvalete girdim ve ağır ağır ihtiyacımı giderdim. Son kez sıçıyor olmaktan değil, kabız olmuşum. Akşam üzeri etrafa saçılacak bağırsaklarımı boşaltmam iyi olmuştu. Yüce halkımıza ayıp olur.

BERGAMALI BİR KUIR OLARAK ANTİK PERGAMON'A BAKMAK

Kuir Feminist Okuma Denemesi

Antik Bergama'ya kuir feminist bir yerden bakmak, yalnızca geçmişte "bizden kimler vardı" sorusunu sormak değildir. Asıl mesele, geçmişin bugün bize hangi bedenleri merkezde, hangilerini kenarda bırakan bir anlatıyla aktarıldığını sorgulamaktır. Çünkü tarih, özellikle de antik tarih, çoğu zaman nötr bir bilgi alanı gibi sunulur; oysa hangi bedenlerin temsil edilmeye değer bulunduğu, hangi arzuların isimlendirildiği ve hangi cinsiyet biçimlerinin görünmez kılındığı her zaman iktidarla ilişkilidir. Antik dünyaya dair modern araştırmalar da uzun süre erkek, heteroseksüel ve cisnormatif kabulleri "doğal" sayarak ilerlemiştir. Bu nedenle kuir feminist okuma, antik Bergama'da yalnızca ikili cinsiyet dışı figürler aramak değil, bizzat "normal" diye anlatılan geçmişi yerinden etmektir.

Bu noktada ilk dikkat çekici alan, Pergamon'la ilişkilendirilen Hermaphroditos imgesidir. Princeton University Art Museum'un açıklamasına göre bu tipe ait daha büyük bir heykel Pergamon'da bulunmuştur; ayrıca figür, kadınsı beden modellemesi ile cis-erkek genital görünürlüğünü aynı bedende bir araya getirir. Bu temsil, ikili cinsiyet düzeninin açık ve sabit bir gerçeklik değil, görsel ve kültürel olarak kurulmuş bir okuma biçimi olduğunu gösterir. Kuir feminist açıdan bu çok önemlidir. Çünkü burada beden, "ya erkek ya kadın" diye çözülen bir veri değil; bakışı kararsızlaştıran, sınıflandırmayı ge-

ciktiren ve arzuyu disipline eden kategorileri bozan bir yüzey hâline gelir. Bu figür antik dünyada bugünkü anlamda özgürleştirici bir siyasal simge değildi belki ama yine de cinsiyetin doğallaştırılmasına direnç üreten bir temsil alanı açmıştır.

Okumamızın gücü tam da burada ortaya çıkar: Bir temsilin tarihsel işlevi ile bugünden açığa çıkardığı eleştirel potansiyel aynı olmak zorunda değildir. Hermaphroditos figürü antik bağlamında bereket, birlik ya da dinsel anlamlarla ilişkilendirilmiş olabilir; fakat bu, onun aynı anda ikili cinsiyet rejimini kararsızlaştırmadığı anlamına gelmez. Feminist teori bize bedenin hiçbir zaman "çıplak gerçek" olarak okunmadığını, her zaman kültürel yorum ve iktidar ilişkileri içinde anlam kazandığını

söyler. Pergamon örneğinde de mesele yalnızca "çift cinsiyetli bir figür" bulunmuş olması değil; böyle bir figürün antik görsel kültürde yer bulabilmiş olmasıdır. Bu durum, antik beden rejiminin bugünün muhafazakâr anlatılarının iddia ettiği kadar tek biçimli olmadığını düşündürür.

Antik Bergama'ya kuir feminist yaklaşım için ikinci önemli eksen, Anadolu'daki Kybele-Attis-Galli hattıdır. Bu hat Bergama'ya ait tekil bir belge olmaktan çok, Bergama'nın içinde bulunduğu daha geniş kültürel ve dinsel coğrafyayı anlamak için önemlidir. Cambridge'de yayımlanan yakın tarihli bir çalışma, Galli ve Archigalli figürlerinin Roma dünyasındaki statüsünü tartışırken, bu kültün yerleşik erkeklik normlarıyla gerilimli bir ilişki içinde olduğunu gösterir. Galli figürü antik metinlerde bedensel dönüşüm, hadım edilme ve normatif erkeklikten sapma ile anılır. Bugünkü kategorilerle onları doğrudan "trans" ya da "nonbinary" ilan etmek tarihsel olarak indirgemeci olur; ancak kuir feminist açıdan esas önemli olan, burada erkek bedeninin bütün, dokunulmaz ve doğal bir kategori olarak işlememesidir. Erkeklik burada sabit değil; ritüel, beden ve güç ilişkileri içinde dönüştürülebilir bir alandır.

Bu örnek aynı zamanda feminist açıdan şunu düşündürür: Patriyarkal düzen yalnızca kadınları ve kuirleri baskılayarak değil, cis-het erkekliği de dar ve şiddetli normlar

içine kapatarak işler. Galli figürü, bu normların tarihsel olduğunu, yani değişmez doğa yasaları değil, siyasal ve kültürel örgütlenmeler olduğunu açığa çıkarır. Buradaki kuir feminist okumamız tam da bu yüzden antik dünyayı "istisnai tuhaflıklar" üzerinden değil, normların kırılabilirliği üzerinden okur. Bergama'nın da parçası olduğu Anadolu coğrafyasında cinsiyetin ritüel, tanrısallık ve beden siyasetiyle iç içe geçmiş olması, antik mirası düz bir erkek egemen geçmiş olarak kurmayı zorlaştırır.

Üçüncü önemli alan ise Pergamon Asklepionu'dur. Asklepion çoğunlukla tıp tarihi, Galenos ve şifa pratikleriyle anılır; ancak bedenın şifaya muhtaç sayılması, hangi bedensel hâllerin bozukluk kabul edildiği ve hangi düzenin "sağlıklı" diye tanımlandığı da son derece politiktir. Illinois Wesleyan'daki çalışma, Asklepios kültüründe cinsiyet ve cinselliğin beden anlayışından ayrı düşünölemeyeceğini ortaya koyuyor. Kuir feminist okuma açısından bu çok verimlidir, çünkü burada sorulacak soru yalnızca "hangi be-

denler tedavi edildi?" değil, "hangi bedenler zaten eksik, düzensiz ya da sorunlu olarak kurgulandı?" sorusudur. Yani Asklepion, sadece iyileştirme alanı değil; aynı zamanda norm üretim alanı olmuştur.

Feminist eleştirinin uzun zamandır gösterdiği gibi, beden hiçbir zaman sadece biyolojik bir nesne değildir; toplumsal normların, ahlakın, üremenin, saflığın ve düzenin taşıyıcısı olarak kurulur. Bu nedenle Asklepion'u kuir feminist bir biçimde okumak, antik şifanın masum bir teknik bilgi olmadığını; aksine hangi bedenlerin uygun, verimli, temiz ve düzenli kabul edildiğini gösteren bir iktidar dili olduğunu fark etmektir. Bu da Bergama'nın tarihini yalnızca başarı, uygarlık ve tıp merkezi anlatısına sıkıştırmaktan çıkarır; onu aynı zamanda bedenleri sınıflandıran bir bilgi rejimi olarak düşünmeye açar.

Buradan bakınca Antik Bergama'nın kuir feminist okuması, bir kanıt avcılığı"ndan çok bir eleştirel yer değiştirme önerir. Amaç, antik Pergamon'da bugünkü anlamda bir LG-

BTİ+ topluluğun varlığını ispatlamak değildir. Amaç, bugünün heteropatriyarkal tarih yazımının antik geçmişi nasıl steril, ikili ve güvenli bir düzene indirgediğini görünür kılmaktır. Hermaphroditos figürü, Galli pratiği ve Asklepion'un bedensel normları birlikte düşünüldüğünde, antik Bergama'nın sanıldığı kadar pürüzsüz bir cinsiyet rejimi sunmadığı da görülür. Kuir feminist okuma tam da bu pürüzlerde çalışır: sessiz bırakılanı romantize etmeden ama normu da doğal saymadan.

Bu nedenle Bergamalı bir kuir özne olarak Antik Pergamon'a bakmak, geçmişte "kendimin aynısını" bulma çabası değil; geçmişin hiçbir zaman bugünün baskın anlatıları kadar tek sesli olmadığını anlama çabasıdır. Kuir feminist tarih yazımı burada kurtarıcı bir kimlik arşivi sunmaz; daha önemli bir şey yapar: Hangi bedenlerin tarihe kaydedildiğini, hangilerinin mit, sapma, ritüel ya da sessizlik olarak kenara itildiğini sorar.

Barbaros Önal

2019 ve Tesadüfler Silsilesi

2019 yılından itibaren kendini iyi hissedenden oldu mu? Ya da zamanın normal akışını koruduğuna dair şüphesi olmayan tek bir kişi kaldı mı aramızda? Bize neler oldu?

2019'dan beri zaman, avucumuzdan kayıp giden kum tanesi gibi. Günler ve haftalar birbirlerini kovalıyor, aylar bir çırpıda geçiyor. Zamanın neresinden tutmaya çalışırsak çalışalım, elimizden akıp gidiyor. Sebebini hiçbirimiz bilmiyoruz. İnsanoğlu anlamlandıramadığı boşlukları teorilerle doldurmayı sever. Ben bu sürede birçok şey okudum ve araştırdım; sizlere bu teorilerden en tesadüfî olanını sunacağım. Size anlatacağım ise gerçek bir tesadüfler serisi.

Teknolojimiz gittikçe geliyor ve jenerasyon atlamaya devam ediyor. Sandığımız kadar bunu kaldıramıyor olabiliriz. Generation (G) mobil çağın ne kadar ilerlediğini gösterir. Örneğin 1G analog ses çağıdır. 2G ise SMS ile birlikte dijital sesin hayatımıza girdiği çağdır. Lakin bu çağlar her değiştiğinde dünyada ve hayatımızda değişimler olması gerçekten dikkat çeken bir konudur. Ne demek istediğimi şu şekilde size özetleyeyim:

1G'ye geçiliş tarihi 1979 yılıdır. Bir tesadüf müdür bilinmez, aynı yıl

Rus gribi olmuştur.

2G'ye geçiliş tarihi 1991 yılıdır ve aynı yıl Bangladeş kolera salgını baş gösterdi.

3G'ye 2001 yılında geçildi ve aynı şekilde şap salgını İngiltere'de ortaya çıktı.

4G'ye 2009-2010 yılları arasında geçildi ve yine domuz gribi salgını aynı yıllarda karşımıza çıktı.

5G'ye geçtiğimiz 2019 yılı ise hepimizin bildiği gibi Covid-19'un yani Korona virüsünün ortaya çıktığı yıldır.

Eğer hazırsanız 6G'nin çıkış tarihini sizlere söyleyeyim: 2030.

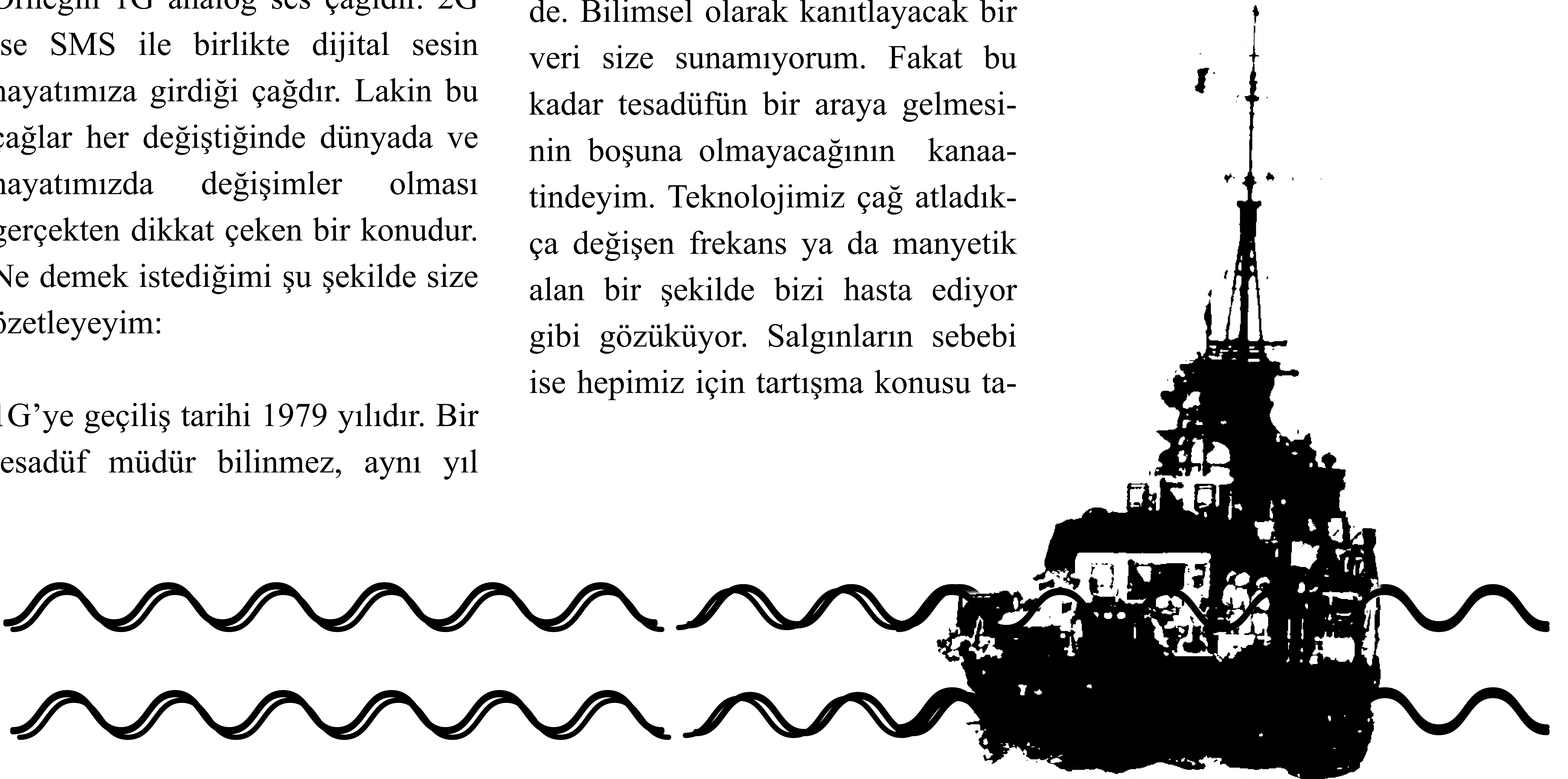
2028 yılında standartları tamamlaması, 2029'da son testlerinin yapılması ve 2030 yılında da 6G'ye geçilmesi bekleniyor.

Kişisel görüşüm 2030 yılında bir salgın daha görebileceğimiz yönünde. Bilimsel olarak kanıtlayacak bir veri size sunamıyorum. Fakat bu kadar tesadüfün bir araya gelmesinin boşuna olmayacağını kanaatindeyim. Teknolojimiz çağ atladıkça değişen frekans ya da manyetik alan bir şekilde bizi hasta ediyor gibi gözüküyor. Salgınların sebebi ise hepimiz için tartışma konusu ta-

bii. Bir kısım insan, kasıtlı yapıldığını düşünüyor, diğer bir kısım ise doğanın bizi cezalandırdığını söylüyor.

Ben iki ihtimali de değerlendirme taraftarıyım. Çünkü iki taraf için de kanıt bulamıyoruz. Gördüğümüz tek şey tesadüfî bir şekilde, teknoloji çağ atladıkça dünya ağır bir hastalıkla sarsılıyor. 2030 yılında bir salgın daha olacaksa eğer, salgının grip gibi olmasını diliyorum çünkü Korona'ya benzerse sonuçları hem sağlık alanında hem de ekonomik alanda dünyayı etkiler. Burada amacım sizi korkutmak değil, bilinçlendirmek. Teknoloji gerçekten hepimizin hayatını geliştiriyor ve dönüştürüyor. Her şeyde olduğu gibi fazlasının zarar olduğunu çoğu zaman unutuyoruz.

Size bahsettiklerim tamamen bilimsel olarak kanıtlı olmayan bir teoridir. Yine de farkındalık yaratmak için sizlerle paylaşmak istedim. Özellikle de henüz hiçbirimiz Covid-19'dan beri kendimize gelememişken. Neler oldu, tam olarak söylemek mümkün değil. Söyle-

yebildiğim tek şey 2019 yılından sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığı. Eskisi gibi tat alamıyoruz, zaman hızlı geçiyor ve biz hiçbir şey yapamıyoruz.

Şahsen ben 2019'un üzerinden 7 yıl geçtiğine inanmakta zorluk çekiyorum. Geriye dönüp baktığımda belirli anlar dışında yaşadım diyebi-

leceğim pek anı olmadığını görüyorum. Sanki bir plak gibi zaman ileriye akmış ve ben yavaş yavaş kendime geliyor gibi hissediyorum.

İçinizde aynı duyguları yaşayanlar olduğunu biliyorum. Mutluluk hissimiz geçici, aldığımız tat anlık ve dün yaşananlar sanki bir hafta önce yaşanmış gibi. Ne olursa olsun u-

mudumuzu kaybetmeyelim. Bir gün renklerimiz daha parlak, kahkahalarımız daha canlı ve mutluluklarımız daha gerçek olacak. Ben inanıyorum. Siz de inanın. Hepinize umut dolu günler diliyorum.

Eda Gizem Arslan

GECE UÇAN KUŞLAR

Kuşların gece uçup uçmadığını hiç düşünmemiştim. İnsan bazı soruları, ancak içi karardığında soruyordu kendine.

Seçilen her yol, seçilmeyen bir başkasının sessiz vedasıydı. Bunu fark ettiğim gün, içimde görünmeyen bir ağırlık oluştu. Sanki attığım her adımda, geride bıraktığım ihtimaller bana dönüp bakıyor ve “Ya biz?” diye fısıldıyordu.

Bir kalabalığın ortasındaydım; ama hiçbirine ait değildim.

Aynı dili konuşamadığın insanların arasında kalmak, insanı en çok yoran şeydi. Sözcüklerin vardı ama anlamların yoktu. Gülüyordun ama içinde yankı yoktu. Konuşuyordun ama kimse duymuyordu. Ve bir süre sonra insan, anlatmayı bırakıyordu; çünkü anlaşılmamak, susmaktan daha ağır geliyordu.

Tam da o zaman, bir ses karıştı içimdeki uğultuya.

Önce fark etmedim. Sonra sustuğum yerde beni duyan birinin

varlığını hissettim.

Kalabalık değişmedi, şehir değişmedi; hayat aynı hızla akmaya devam etti. Ama bir şey oldu — zben değiştim. Çünkü bir insan, başka bir insanın varlığıyla kendine geri dönebilirdi; bunu ilk kez o an anladım.

Sen konuştuğunda, şehrin efsunlu sokaklarında yürüyormuşum gibi hissediyordum. Her kelimen, içimde daha önce hiç açılmamış kapıları aralıyordu. Sokak lambalarının altında uzayan gölgeler bile daha anlamlıydı artık. Sanki şehir, ilk kez bizim için kurulmuştu.

Ve kalbim... Kalbim ilk kez bu kadar yüksek sesle atıyordu. Öyle ki bazen kendi sesimi bile duymıyordum. Ama korkmadım; o sesi bastırmak yerine dinlemeyi seçtim. Çünkü insan, en çok korktuğu hisse yaklaştığında aslında kendine yaklaşırdı.

Okuduğum kitaplarda altını çizdiğim satırlar vardı. Eskiden onları sadece kendim için işaretlerdim; şimdi ise biliyordum—

birgün biri o satırları okuyacak ve belki beni anlayacaktı. Belki seni... Belki bizi. Çünkü bazı cümleler, iki kişi arasında kurulur ama dünyaya bırakılır.

Zamanla anladım ki, yalnızlık her zaman bir eksiklik değilmiş; bazen insanı doğru yere götüren uzun bir yolmuş. Ve o yolun sonunda, seni gerçekten duyan biri varsa, bütün suskunluklar anlam kazanıyormuş.

Artık biliyorum— Her seçiş bir vazgeçiş değilmiş.

Bazen birini seçmek, bütün kayıpları anlamlı kılarmış. Bir kalp, başka bir kalbin içinde kendine yer bulduğunda dünya ilk kez “doğru” hissettirmiş.

Ve ben şimdi, gece uçan kuşların varlığına inanıyorum. Çünkü bazı yollar karanlıkta bulunur. Ve bazı insanlar... Tam da kaybolduğunu sandığın anda seni sana kendine getirir.

Hafsanur Gişi

NOTER KATİBİ

Her zaman uyandığı saatte uyandı, gözlüklerini taktı, terliklerini ayağına geçirdi, ağrıyan bacaklarının üzerinde gövdesini sürükleyerek lavaboya gitti. Yüzünü yıkarken aynaya bakıp “Yıllar ne çabuk geçti gitti, hiç bir yere ulaşamadım.” diye düşündü. On gün önce emekli olmuş ama alışkanlığını kaybetmeden her sabah işe gittiği saatte uykudan uyanmaya devam etmişti. Yine sakal traşını olup limon kolonyasını, Arko tıraş kremini kullanıp saçlarını briyantınle şekillendirmeyi ihmal etmiyordu.

Uzun süre önce aldığı takım elbisesini giymeden kravatını özenle bağladı, gömleğin manşetlerini taktı, akşamdan cilaladığı pırıl pırıl ayakkabılarını giyip sokağa çıktı. On gün önce hedefi iş yeriye, yine

aynı yolda çorbacıya uğradı, bazen de simit alır sahildeki çay bahçesinde aldığı gazeteyle göz atarak güne başlardı. Şehrin en eski noterlerinden birinin katibi olmak kolay değildi. Kolay gelmemiştir o mevkiye. Kapıyı o açmadan kimse içeriye giremezdi. Çok nadir geç kaldığı görülmüştü, herkesten önce içeriye girmiş, işine başlamış olurdu. Artık o koşturmaca bitmişti ama yine aynı saatte sokağa çıkıyor, aynı yerlere uğruyor, sahildeki çay bahçesine gelince duruyor, saatlerce denize, karşı kıyıya bakıyordu.

Köyünde bu mevkiye gelebilmiş tek kişiydi. Bu gurur annesine babasına yetmiş, onunla daima gurur duymuşlardı. Köyde bir de Salih Efendiler’in Murtaza vardı şehre gelen, ama onun işi hastanenin ye-

mekhanesindeydi. Onun işiyle karşılaştırılmazdı Murtaza’nın işi. Bayramlarda köye gittiğinde herkes hayran hayran ona bakar, bu da onu için için mutlu ederdi. Gidesi yoksa bile mutlaka köye giderdi her bayram. Kadere inanırdı, nasıl inanmasın, o yaz koyunları otlatırken dağ yolunda arızalanmış aracın başındaki adama yardım etmese, hâlâ köyde hayvanlarla ilgileniyor olurdu. Rıza Bey’in işini görmüş, evine götürüp annesinin yemeklerinden ikram etmişti, bir beklentisi olmadan. Rıza Bey de “Sen şehre benim yanıma uğra bakalım.” demişti liseyi bitirdiğini öğrenince. O da ertesi hafta utana sıkıla ama heyecanla gitmişti Avukat Rıza Bey’in ofisine. Rıza Bey telefonla bir yerleri aramış, onu Noter Sami Bey’e yollamıştı. Sami

Bey sert görünen, iyi bir adamdı. Yakındaki küçük otelde bir oda tutup noterde çalışmaya başlamasını sağladı ve o gün bu gündür sadece otel odasından çıkıp bir eve yerleşti, geriye kalan hayat düzeni hep aynıydı. Önce getir götür işleri, sonra yavaş yavaş yazışmalara başladı. Ticaret lisesi mezunu olduğu için daktilosu iyiydi, çabuk kavradı işi. Alım satımlarda neredeyse her şey aynı yazılıyor; isimler, adresler değişiyordu. Ufak tefek hataları olsa da çalışanlar da iyi insanlardı, onu hiç utandırmadan desteklediler. Sırayla herkes emekli oldukça katipliğe kadar yükseldi. Dürüst insandı, kimseyle işi olmazdı. İş çıkışı arada küçük meyhanede rakısını içer, evine giderdi. Herkes evli olduğundan bu küçük şehirde kimseyle çok samimiyet ilerletemedi. Annesi köyden kız buldu kendine ama o yakıştırmadı. İş yerinde kızlar gördü, bu sefer de onlara kendini yakıştıramadı. Yıllar geldi geçti bekar kaldı.

İşine o kadar bağlıydı ki babasının ölüm haberi geldiğinde Sami Bey izin verdiği hâlde cenazeye gitmedi, haftasonu gitti. Köydekiler biraz uzak durdular. Yola çıksam da gö-

mülürdü, zaten göremezdim, diye diye kendisini teselli etti. Annesinin ölümündeyse kimse haber vermedi, kimse iş yeri telefonunu bilmiyordu. Günler sonra annesinin vefatını öğrendiğinde köye sadece evi toplamaya gitti, bir daha da köye hiç uğramadı.

Emekliye ayrılanlara yemek düzenlerdi Sami Bey, birer saat ve plaket de verir, o gece ağlarlar, eğlenirler, eski günleri anarlardı. On gün önce onun emekliliği belli olup son gün yaklaştığında akşamüstü küçük bir pasta ile emekliliği kutlandı, saati ve plaketi verildi. Kapıdan son kez çıkarken herkesle vedalaştı. İçi biraz burulmuştu ama evli olmadığı için herhalde yemek düzenlemedi Sami Bey diye düşündü, hak verdi Sami Bey’e...

O gün sahilde uzunca bir süre zaman geçirdi, gazetenin büyük sayfa bulmacasını çözdü. Bulmaca işinde ustalaşmıştı. “Mısır’da bir tanrı: Ra” dedi içinden. Çayı ve bulmacası bitince kalktı, her zaman gittiği küçük köfteciye doğru yürüdü. 5-6 masalı küçük bir yerdi, küçük memurlar, esnaflar uğrardı, hiç kadın geldiğini görmemişti bu-

raya. Girdi, köfteci sipariş vermesini beklemeden salata ve rakıyı getirdi. Zaten köfte dışında seçenek de yoktu.

Başını kaldırdığında o tanıdık yüzü gördü, çok uzun yılların ötesinden bakan iki gözü. Karşı masada ona bakıyordu Murtaza. İkisi de kalktı, kucaklaştılar, gözleri yaşardı ikisinin de. Oysa köyden şehre gelen sadece ikisi vardı ama bunca zaman ikisi de birbirini aramamıştı. Murtaza çekinmiş, o ise hastane mutfağında çalışan biriyle görüşmek istememişti. Murtaza evlenmiş, iki çocuğu olmuştu. Oğlu yurtdışına gitmişti, arada bir arıyordu aklına gelirse, kızını okulu bırakıp yaşlı bir adamla yaşamaya başlamıştı, uzun süredir haber alamıyordu. Karısı yaşadıklarına ve hastalığına daha fazla dayanamamış, yakın zamanda ölmüştü. Murtaza’ya ne diyeceğini bilemedi, rakısından bir yudum aldı. Murtaza ona bakıp “Evlenseydin keşke, böyle zor olmuyor mu ?” dedi, “Arayanın soranın olurdu...” Başını kaldırdı, gözleri nemli, Murtaza’ya baktı, “Haklısın.” dedi, “Haklısın Murtaza...”

Temel Terzi

Oysa köyden şehre gelen sadece ikisi vardı
ama bunca zaman ikisi de birbirini
aramamıştı. Murtaza çekinmiş, o ise hastane
mutfağında çalışan biriyle görüşmek
istememişti.

ÖZGÜRLÜK

Ömrü tamamen beklemekle geçen Deniz, düşüncelere dalmıştı. Yağmur hafif hafif yağıyordu. Yağmurda ıslanan insanların koşuturmasını izlerken kendi hayatının gidişatını düşünüyordu. Yapması gereken tonla iş, önünde onu bekleyen kağıtlar olmasına rağmen bir türlü işe başlayamıyordu. Hayatını yaşayan insanların, günlük işlerinde olan koşuşturmasını izlemek; onun şu an bulunduğu konumdan uzaklaşmasına yardımcı oluyordu. İnsanlar seviyor, seviliyor, üzülmüyor, mutlu oluyor, gülüyor, ağlıyor ama Deniz hiçbir şey yapmıyordu. O sadece başını işten kaldırabildiği vakit ya da işin stresinden ve yoğunluğundan kopa-bildiği vakitlerde sadece camdan dışarıyı izliyordu.

İşine de iş dense... Müsveddeleri çarpık el yazısıyla temize çekiyor, her gün bir gün önce yaptığını tekrarlıyordu. Bu sıkıcı geçen iş ortamında gününü şenlendiren tek şey camdan izlediği insanlardı. İşine bağlıydı; yaptığı tek şey bu olduğu için... Ama yaptığı, yapabildiği tek

şey bir türlü yetmiyordu. Her gün aynı şeyi tekrarlar, camdan izlediği insanların farklılaşmasını umardı. Şimdi diyeceksiniz ki neden dışarı çıkmıyordu ki? Neden o da herkes gibi hayatını yaşamıyordu? Üzgünüm baylar ama bunun bir sürü sebebi var.

“Ne yapıyorsun orada?”

Deniz aniden gelen sesle irkildi. Uzun zamandır yalnızdı. Bu sesin kim olduğunu ve neden onunla konuştuğunu merak ediyordu.

“Seninle konuşuyorum. Cevap versene!”

Deniz başını gelen sese çevirdiğinde; uzun palto giymiş ve kafasına fötr bir şapka takmış, pos bıyıklı bir adamın kapının önünde dikildiğini gördü.

“Sen de kimsin?”

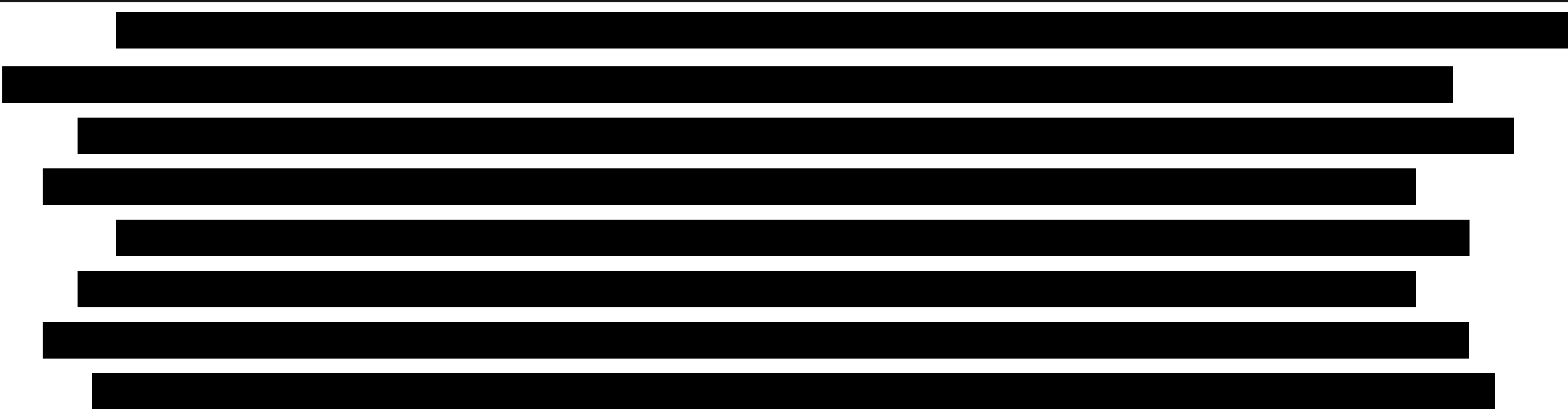
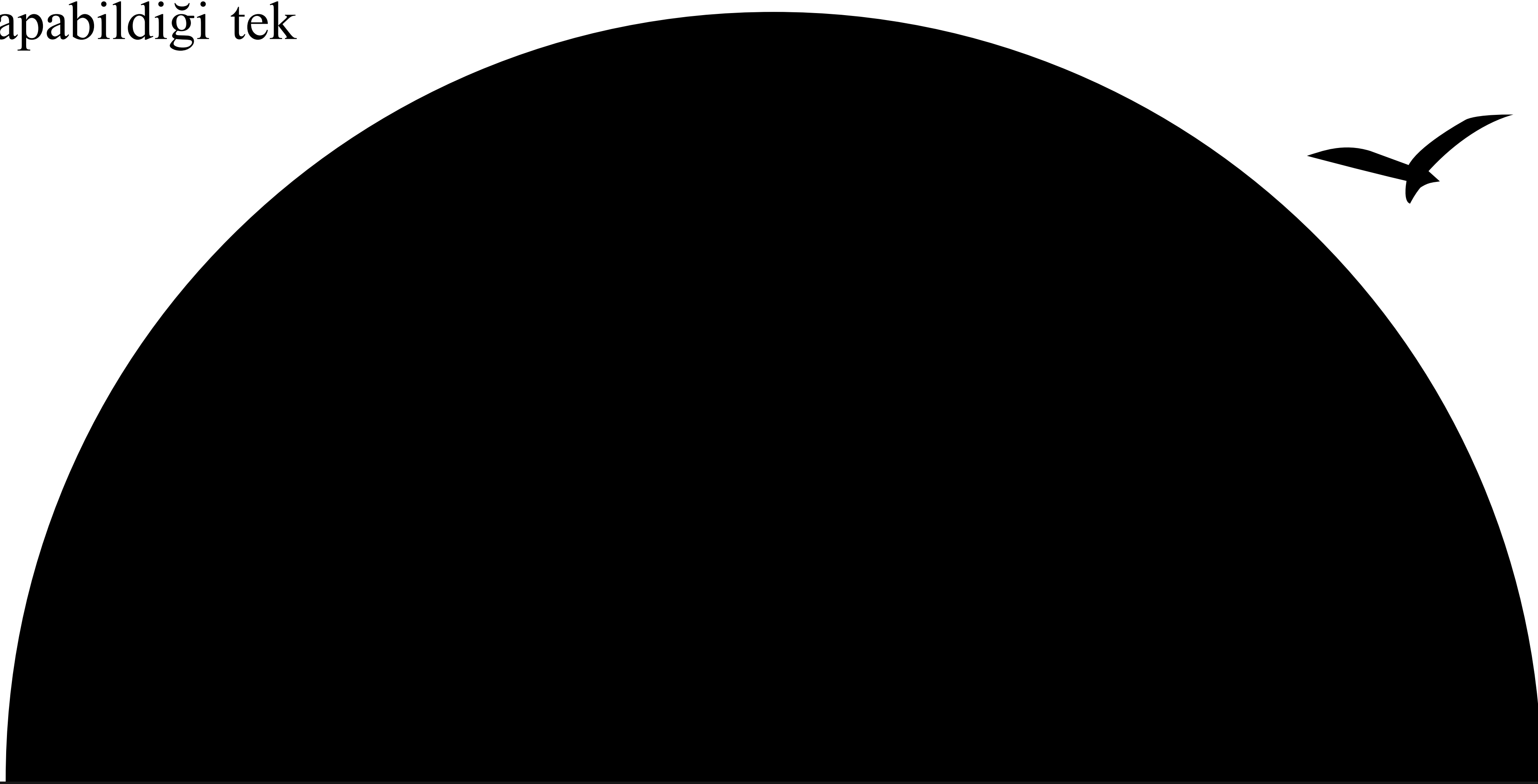
“Senin yapman gereken şeyler yok mu? Önünde daha çok yol, yapacak çok şeyin var.”

Deniz cevap verme tenezzülünde bile bulunmadı. Hüzünle dışarıyı seyretmeye devam etti.

“Onu rahat bırak. Elinden geleni yapıyor.”

Bu ses, bu sefer şık giyimli, sigarasını tütüren bir hanımefendiden gelmişti. Hanımefendi yavaşça masaya doğru yürüdü ve kalçasını masaya dayadı.

“Amma tutturuyorsun işte! Ne olur yapmasa? Elbet birileri yapacak ya! Ha Deniz olmuş ha başkası! Ne fark eder?”

Pos bıyıklı adam sinirle elini havaya kaldırarak “Sen ne dediğinin farkında mısın? Nizamdan da mı anlamıyorsun? Her şeyin bir düzeni var ve herkes de buna uymalı,” dedi.

Deniz yanı başında dönen bu tartışmaya kulak kabartsa da camdan dışarı seyretmeye devam etti.

“Bence abartıyorsun. Baksana şu çocuğa! Nasıl da mutsuz! Yazık değil mi?”

“Bu hayatı kendisi seçti.”

Deniz yanı başında biten tartışmaya katılmak istese de çok yorgundu. Kendisi hakkında yapılan bu tartışmaya sahil olamayacak kadar tükenmiş hissediyordu. Camı seyretmeye devam etti.

Sarışın kadın sigarasını tütürürken, “Neden dışarıyı seyrediyor, sen biliyor musun?” diye sordu.

Beriki, “Niye olacak? Yaşamadığı hayatı yaşamak için... Ama bu şekilde işten kaytarırsa hiç yaşayamayacak, “ diye cevap verdi.

Deniz, ne kadar mutsuz olduğunu anlatmak için kelimeleri bir araya getirmeye çalışsa da pes etti. Her şeyde olduğu gibi bunda da pes etti.

“Bizi duyuyor mu acaba?”

“Ne olacak, yine ilaçlarını almayı unuttu işte.”

Deniz ne kadar sabretse de ne kadar çabalasa da sinirlerine hâkim olamadı ve bir hışımla ayağa kalktı. “Yeter artık! Kesin sesinizi! Benim hakkımda yorum yapma hakkını kim size veriyor? “diye boşluğa doğru bağırdı.

Pos bıyıklı Deniz’e “Sen kim oluyorsun da bize bağırabiliyorsun? İşinin başına dön!” diye bağırmasıyla Arman, süt dönmüş kediye döndü. Bütün siniri bir anda yatışmıştı. Ses haklıydı; bir an önce işinin başına dönmesi gerekiyordu. Ama yapamıyordu işte. Bir türlü yapamıyordu.

Şık giyimli hanımefendi pos bıyıklı beye doğru “Sen de taktın ama bu işe! Neden bu kadar ısrarcısın?” diye sordu.

“Çünkü her şey zamanında olmalı.”

“Ya olmazsa? Ne olur?”

“O zaman ne olacağını bilemeyiz.”

“Peki bilmezsek?”

“Felaket kopar.”

Şık giyimli hanımefendi sigarasını tütürürken “Ne sıkıcı,” dedi.

“Hayatta belirsizlikler de vardır.

Her şey kontrol edemezsin.” diye devam etti.

Post bıyıklı adam “Seni kontrol etsem yeter.” dedi.

Şık giyimli hanımefendi kahkahasına engel olamadı. “Beni mi? Asıl sen kendini kontrol et. Bu adamcağıza çektirdiklerin az mı?” diye karşılık verdi.

Pos bıyıklı adam huzursuzca yerinden kıpırdandı. Deniz'in ayağa kalkmasıyla tüm dikkatler ona çevrildi. Yine boşluğa doğru, “Yeter artık! Durmak istiyorum. Ben artık durmak istiyorum. Yaşamak istiyorum.” Pos bıyıklı adam sinirlerine zor hâkim olarak, “Bu zaman yaşadıkların neyine yetmedi?!” diye çıkıştı.. Deniz tekrar boşluğa doğru konuştu.

“Bu yaşamak mı? Buna yaşamak mı denir? Allah aşkına! Ben de özgür olmak istiyorum. Sizlerden arınmış olmak istiyorum. Normal olmak istiyorum.”

Deniz masada duran ilaç şişesinden bir avuç alıp ağzına attı. Yere uzanarak usulca bekledi. Son sözleri normal olmak oldu.

Helin Baran

TEKME

Hava bir hayli sıcak. Rüzgar fön makinesinden çıkarcasına yüzüme yüzüme esiyor. Günlerden hangi gün olduğunu geçtim, bugünün tarihini bile bilmiyorum. Yaz aylarının birinde olduğumuz kesin. Saat öğlen olsa gerek. Şöyle bir etrafa baktığımda, karşımdaki küçük parkta oynayan neşeli çocukları görebiliyorum. Parkın arkasında kahvaltılık bir mekan var, terasta oturanların gözü parktan ayrılmıyor. Çocukların ebeveynleri olsa gerek. Ne güzel, ne neşeli oynuyor yumurcaklar. Cıvıltılarında büyülenmişçesine dalıp gittim. Gözlerim bir kaydıraklardan kaydı bir salıncaklarda sallandı. “Ding” diye çınlayan metalik bir ses oyunumu bozuverdi. Önce önümdeki boş konserveye düşene baktım, sonra gözlerimi kısarak güneşin önünde parlayan adama doğru kaldırdım kafamı. “Teşek-

kürler.” dedim gülümseyerek. Adam istemeyerek de olsa gözlerime doğru bakarak kaşlarını çattı. “Bu kadar mı?” diye sordu. Önce soruyu anlamadım, “Ne bu kadar mı?” diye karşılık verdim. “Sadece teşekkür mü edeceksin?” diye sordu bu sefer. “Dans hizmetimiz dündü beyefendi, maalesef kaçırdınız.” diyerek alay ettim adamla. “Dualar etmeyecek misin? Ne bileyim, sağlığım, çocuklarım için falan?” dedi. Amma da soru soruyordu bu adam. “Maalesef verdiğiniz meblağ bunun için yeterli değil.” dedim bu sefer. Adam cebinden çıkardığı cüzdan-dan birkaç onluk kapıp tenekeme sıkıştırdı, sonra öylece ayakta dikilmeye başladı. Fazla sabrede-memiş olsa gerek, “Eee, bu da mı yetmiyor?” diye sordu. “Hayır beyefendi, aksine bu sefer fazla ödeme yaptınız.” dedim. “Sen benimle alay mı ediyorsun?” diye-

rek eğildiği gibi yakama yapıştı. “Bu hizmetimizden fazlasıyla yararlandığınızı söyleyebilirim.” diyerek sırtıtmaya devam ettim. Ellerini yakamdan çekip tenekeme bıraktığı paraları geri aldı, dişlerini sıkarak sinirli sinirli yoluna devam etti. Sonra bir anda geri döndü ve sol tarafıma sağlam bir tekme indirdi. Aldığı paraları geri bıraktı, arkasına bakmadan hızlıca uzaklaştı.

Yediğim tekmenin acısıyla inlemeye başlamıştım ki, acımı bir anda kesecek o manzarayla karşılaştım. Daha demin bir tekme için güzelinden yirmi kağıt ve birkaç bozukluk kazanmıştım. Ve üstüne adamla alay etmişim. Dünya’nın dengesini bozacak aletin maketini tamamlamış ve ağzının kenarına küçük bir gurur tebessümü yerleştirmiş bir bilim insanı edasına

bürünmüştüm. Düşüncelerim dağıldıktan sonra sol tarafımdaki sızıyı tekrar hissetmeye başladım. Önce kalkıp üstümü başımı çırpıttım. Sonra tenekemin içindeki paraları yırtık pantolonumun cebine koydum. Tenekeyi de aldığım gibi parkta oynayan çocuklara doğru fırlatıp kaçtım. Bulunduğum küçük şehirde göçebe bir yaşam sürdüğümünden dolayı, her sokağı az çok biliyordum. Fakat hangi sokağa yöneleceğime tam karar veremiyor, ayakta dikildiğim yerde kendimle tartışıyordum. Ya karnımın gurultusunu dinleyip bilindik bir lokantada karnımı doyuracaktım ya da bu yeni girişimim için ilk yatırımımı yapacaktım. Biraz daha olduğum yerde düşündükten sonra, açlıktan ölme durumunda olmadığımı kanaat getirdim. Dolayısıyla yeni girişime yatırım yapacaktım. Önce üstümdeki yırtık pırtık kıyafetlerden kurtulmak geldi aklıma, sonuçta hizmet veren birisi olarak en azından giyimim kuşamım yerinde olmalıydı. Fakat bu üstümdeki paçavralardan kurtulursam, bir kimlik değişikliği yaşayacağımı ve bu durumun da işime bir engel olacağını düşünüp, kıyafet alma işinden vazgeçtim. Para kazanacaksam, onu muhafaza edecek bir yerim olmalıydı.

Uzun zamandır yoldaşım olan konserve kutusunu parkta yalnızlığa terk etmiştim. Parktaki çocuklar onu bulup bir oyuncak malzemesi etmişlerdir bile. O zaman yeni bir teneke almam lazım. Demek istediğim, eski tenekemin işini devralacak bir şey lazım bana. Durduğum yerden birkaç sokak ötede bir hırdavat dükkanı olduğunu hatırlayıp yola koyuldum. Attığım

her on adımda bir cebimdeki servetimi yokluyor, yoluma devam ediyordum. En sonunda dükkanın olduğu sokağa girdim, önüne geldim ve ilk yatırımım için içeriye adımladım. İçeri girer girmez birbirinden farklı binbir türlü eşyaların dizildiği sıra sıra raflarla karşılaştım. Hemen ardından güçlü bir el sırtıma kondu ve beni kendine çevirdi. “Çık dışarı, çık! Pis dilenci seni. Puh, hiç utanmıyor bir de...” dedi bağırarak dükkâna bakan kadın. Omzuma yapışan o ağır eli, karşımdaki tıfil boylu, incecik sesli kadınla bağdaştıramamıştım. Acaba kadının eli ağır değildi de, benim vücudum mu hafifti? Bu kadar güçten düşmüş olmamı şu anda anlayıvermiştim. Bağırıp saydırma-ya devam eden kadına cevap vermeden, elimi yavaşça cebime attım ve servetimi avcumda toplayıp ona doğru gösterdim. Bağırışlar parayı görür görmez kesildi. “Demek paran var, iyi. Git al ne arıyorsan. Ama gözüm üstünde, hırsızlık yapayım deme sakın!” dedi kadın. Masumane şekilde kafamı salladım, paralarımı özensizce geri sıkıştırdım cebime. Şimdi yeni tenekemi arayabilirdim. Raflar ardına ilerlerken, gözlerimle bir sağa bir sola bakıyordum. “Şu değil. O, hayır olmaz. Bu nasılmış...” derken balık oltaya düştü ve yeni tenekemi gözüme kestirdim. Parıl parıl parlayan, kırmızı renkli, ayaksız bir posta kutusuydu bu. Diğerlerinden farkı, kolunu indirdiğinizde kapağı öne doğru değil, yukarı doğru açılıyordu. Bu işlevselliği ve parlaklığıyla beni kendimden geçiren kırmızı rengi karşısında cebolmuştum. Kutuyu iki elim arasında özenle tuttum ve yavaş adımlarla kadının dikildiği kasaya

doğru gittim. Kadın küçümsercesine dudaklarını büzerek bir elimdekine, bir bana baktı. “Bu defolu ürün yalnız, satmıyoruz.” dedi. “Defolu da ne demek?” diye sordum. “Defolu, defolu. Bozuk ürün yani, satmıyoruz.” dedi sesini yükselterek. Kadının önünde dikilip gözlerine doğru baktım. Kasanın yanında duran rafta dizilmiş bardaklardan birini rastgele aldım. Bardağı kadının önüne bıraktım. “Bunu da mı alacaksın?” diye sordu. “Aklımdan çıkmış, bir şey daha almam lazım. Bunlar burada kalsa olur mu?” dedim. Kadın kaşlarını çatı, dişlerini sıkarak “Git ne alıyorsan hemen getir.” dedi. Kafa sallayıp yavaş adımlarla bir o rafa bir bu rafa diyerekten, büyük dükkânın içinde dolaşmaya başladım. Bir şey aramıyordum tabii ki, maksat kadının vaktini çalmak, beklesin dursun huysuz karı. Dükkânın sonuna gelip durdum, karşımdaki rafa bakındım. Çeşit çeşit hırdavat sırayla dizilmişti. Elim atıp bir tane musluk başlığı kaptım. Yine aynı rotada ve yine aynı yavaş adımlarla tekrar kasaya doğru döndüm. Kadının sabrının taşıdığı, çatık kaşları altında ateş püskürten gözlerinden okunuyordu. Elimdeki musluk başlığını, bardağın yanına bıraktım. Çabuk bir hareketle kasanın altından büyükçe bir poşet kapan kadın, aldıklarını paketeleyecekti ki “Aslında almadan önce bir soru sormak istiyordum.” diye böldüm. Patlamak üzere olan kadın, “Ne soracaksan sor!” diye bağırdı elindekileri geri bırakarak. “Acaba bu bardak defolu mu?” diye sordum. Kadın bardağa bakarak, “Hayır, değil.” dedi. “Peki ya bu musluk başlığı defolu mu?” diye sordum tekrar. “Hayır, o da defolu değil!” dedi kadın. “O zaman satı-

lıklar, öyle mi?” dedim. Aynı ses tonuyla, “Evet, satılıklar!” diye cevap verdi kadın. “Öyleyse benim posta kutum da satılık.” dedim kendimden emin şekilde. Kadın burnundan soluyarak gözlerini tavana dikti, ardından bakışları tekrar bana döndü. “Hayır, o satılık değil!” dedi ısrarla. “Ama ben bu bardağı şu raftan aldım ve bu musluk başlığını da şuradaki raftan.” dedim. “Yani, aldıysan ne olmuş?” diye sordu kadın. “Bardak hadi tamam da musluk başlığını aldığım rafın üstünde koskoca ‘DEFOLU ÜRÜNLER’ yazıyordu. Ama siz satılık diyorsunuz, kafam karıştı biraz.” diyerek salağa yattım. Kadın pes etmiş olacak ki, dik duran omuzları yere düştü. Cevap bile vermeden önüne dönerek bardağı, posta kutusunu ve musluk başlığını poşete geçirdi. Kafasını kaldırarak “23 kağıt vereceksin, var mı o kadarın?” diye sordu sırtarak. Sakin bir hareketle önümde duran poşeti açtım, bardağı ve musluk başlığını çıkararak geri tezgâha bıraktım. “Bunlar kalıyor, sadece kutuyu alacağım.” dedim sırtarak. Kadının

gözü seğirmeye başladı, öyle kala-kaldı. Cebimdeki tüm parayı çıkarıp kadının önüne usulca bıraktım, “İyi günler.” diyerek dükkândan dışarı çıktım. Keyfim yerindeydi. Hem istediğimi bulmuş hem kadının aklını kaçırmasına sebep olmuşum.

Yüzüme aptal bir gülümseme takıp bir oraya bir buraya selam veriyor, zıplaya zıplaya parkın önündeki yerime gidiyordum. Babasına istediği o pahalı oyuncağı aldırması, eve gidip bir an önce oyuncak paketini büyük bir şevkle parçalamak isteyen küçük bir çocuk gibiydim adeta. Sonunda parka vardım, mesken tuttuğum yerime geçtim ve kendimi yere bıraktım. Yeni kutumu poşetten çıkarıp önüme koydum, poşeti de havaya savurdum. Güneş vuran metal kasası parıl parıl parlıyordu. Sırtımı yasladığım tuğla duvarın kenarına sıkıştırdığım karton parçasını ve parkta bulduğum siyah pastel boyayı çıkardım. İşte dükkânımın tabelası buradaydı. Biraz düşündükten sonra pastel boyayı elime alıp, kartona dükkânımın ismini karaladım, “BİR TEKME

YİRMİ KÂĞIT”. Pazarlama stratejisi diye buna derim. Eski tenekem önümde otururken duyduğum “ding” senfonisini çalan insanların tek bir ortak özelliği vardı. Hepsi öfke doluydu. Öfke dolu adımlar, öfke dolu bakışlar, öfke dolu “ding” sesleri. Ve gözlemlediğim üzere, beni tekmeleyen adamda da bu öfke durumu vardı. Ta ki ayağının ucuyla o sert tekmesini karnıma savurana dek. İşte o hamle sanki bütün yükünü üstünden atmasına yaramıştı. Uzaklaşırken arkasına bile bakmamış, daha rahat adımlarla yavaş yavaş gitmişti. Onun karşısında ise hafif canı yanmış ve bunun karşısında para kazanmış bir adam, yani ben vardım. Toparlayacak olursak, ufak bir acıya karşılık insanların öfkesini atmasını sağlamak ve aynı zamanda para kazanmak seve seve yapacağım bir işti. Kartonu alıp kutunun önüne diktim ve beklemeye koyuldum. Kafamı kaldırıp parka doğru bakındım. Hava kararmaya yakın olduğu için etrafta çocuk kalmamıştı. Parkın ar-

kasındaki mekânın terası boşalmış, garson bir balerin edasıyla masaları siliyordu. Derken, o acele adım seslerini duymaya başladım. Bana doğru geliyordu. Üstünden çıkardığı ceketini koluna asmış, boynundaki kravatını hafif gevşetmiş, kendi kendine bir şeyler söylenen bir adamdı bu. Birkaç adımında bir sol elinin tersiyle önce alnını siliyor, sonra elini indirerek saatini kontrol ediyordu. Parlak siyah makosellerinin sert topuğu betona çarpıyor, kulağa hoş gelen bir ritim tutuyordu. Ritim bana doğru yaklaştıkça heyecanlanıyordum. İlk müşterim olabilirdi kendisi. Aynı hızlı adımlarla önümden geçip gitti. Hüsrana uğramış şekilde kafamı yere eğdim. Sonra aynı ritmin temposu düşmüş şekilde tekrar bana doğru yaklaştığını duydum. Kafamı kaldırmaya kalmadan, adamın gölgesi üstüme düştü. İçimi inanılmaz bir sevinç kapladı. Kafamı bağdaş kurduğum bacaklarımdan kaldırıp adama bakındım. Önce yazıyı okudu, hatta muhtemelen birkaç kere okudu. “Sahiden yirmi kâğıt mı?” diye sordu adam. Boğazımı temizleyip, heyecanlı bir ses tonuyla, “Evet, sadece yirmi kâğıt.” dedim. Adam kafasını şaşırmış şekilde salladı, elini cüzdanına atıp parayı çıkardı. Çabuk bir hamleyle posta kutusunun kolunu indirdim, kapak açıldı, adam iki parmağının arasına tutuşturdu parayı kutuya bıraktı. Kapağı geri kapatarak, bağdaş kurduğum yerde kendimi düzelttim ve adama doğru gülümsemeye başladım. Bir iki adım geri attı, ardından sağ bacağıma doğru sert bir tekme savurdu. Acıya tepki vermemek adına dişlerimi öyle kuvvetli sıktım ki çenem bacağımdan daha çok ağrıdı. Gü-

lümseme eklenen acı ifadeyle adama doğru bakıp, “Yine bekleriz.” dedim. Adam sırtarak bana baktı, “İyi günler.” diyerek uzaklaştı. Giderken attığı adımlardaki o sert ritim, ladinden yapma piyanonun üstünde bir sağa bir sola sallanan yavaş bir metronom sesine bırakmıştı. İşte bu, başardığımın ilk göstergesiydi. İkincisi de kutuda duran paraydı tabii ki.

Çok geçmeden akşam çökmüş, insanlar işlerinden çıkıp sokaklara dökülerek evlerinin yolunu tutmuştu. Vurgun zamanı gelmişti. Parktan geçen kadınlar tezgâhımın önünde duruyor, topuklu ayakkabılarıyla hiç acımadan bir sağıma bir soluma tekmeler indiriyordu. Toplu halde gelen arkadaş grupları aralarında kim daha sert vuracak yarışmaları yapıyorlardı. Hatta bazen birkaç defa birden vuran bile oluyordu. Her gelen müşteri karşısında, aynı titizlikle kutunun kolunu indiriyor, aynı gülümsemeyi takınıyordum. En son genç yaşlarda bir çocuk gelip tezgâhın önünde durdu. Hava iyice kararmıştı. “Kapatıyoruz genç dostum.” dedim. Çocuk yalvaran gözlerle bana baktı ve “Lütfen, bir kez denemek istiyorum. Arkadaşlarım söyledi burada olduğunuzu, kumbaramda ne kadar param varsa kaptım getirdim, lütfen...”, “Tamam, sorun değil genç dostum.” dedim ve kutunun kolunu indirdim. Çocuk heyecanla elini cebine daldırdı, avcundan taşan bozuklukları kutuya bıraktı. “Şey, nasıl yapmam gerekiyor?” diye sordu çekinerek. “Nasıl istiyorsan öyle.” dedim ve gülümsedim. Çocuk olduğu yerde bacağını geri attığı gibi sol koluma doğru güçsüz bir tekme savurdu. Fakat tekmesini atarken, diğer müşterilerin daha

önce yapmadığı bir şey yaptı. Ağzından tükürükler çıkarcasına “Seni sefil ucube!” diye bağırdı. Nasıl ki bir garson siparişi masaya bıraktığında, hizmetinin karşısında böyle bir hakarete maruz kalmıyorsa, benim de kalmamam gerekiyordu. İşin içinde ne kadar şiddet olursa olsun, menümüzde bu yoktu. “Sadece tekme atmak için para ödedin genç dostum, hakaret etmek ekstraya girer.” diyerek takıldım çocuğa. “Çok özür diliyorum, lütfen. Başka param kalmadı.” dedi korkmuş bir ses tonuyla. “Bu seferlik bendensin, arkadaşlarına tavsiye etmeyi unutma.” dedim çocuğa. Çocuk yüzüme gülümseyerek teşekkür etti ve mahcup bir tavırla uzaklaştı.

Etrafta kimse kalmamıştı, dükkânı kapatma vakti gelmişti. Kutum ağzına kadar dolmuştu. Kâğıt paraların kenarları kutudan kafalarını çıkarıp bana bakıyorlardı. Kutuya karşı gururlu bir ifadeyle baktıktan sonra, ayağa kalkmaya çalıştım. Saatlerdir aynı bağdaş pozisyonunda oturup, bir o yanıma bir bu yanıma tekme yiyordum. Kalmak için elimle yerden destek almaya çalıştım ama kolumda dehşet bir acı belirdi. Diğer taraftan da denedim ama aynı acı yine izin vermedi. Birbirine bağladığım bacaklarımı açmayı deneyim derken, sanki ikisi birden kopmuş gibi bir sızı yayıldı vücuduma. Sırtımı duvara yaslamayı denerken farklı bir acı patlaması daha yaşadım. Böyle kalakalmıştım adeta. Gün boyu tekmelenirken saklanan bu acı fırtınası, gece enseme yapıştırdı adeta. Sanki herkesin gitmesini bekledi ortaya çıkmak için. Nefes alıp verirken şişen göğsüm bile acı çektiriyordu bana. En iyisi hiç kı-

pırdamamaktı. Oturduğum yerde gözlerimi kapattım ve acıların eşliğinde zor da olsa uykuya daldım.

Güneşin kavurucu sıcaklığının sırtıma düşmesiyle uyandım. Acılarım biraz da olsa geçmişti. Ağzım yırtılırcasına esnedim ve gözlerimi ovuşturdum. Ellerimi gözlerimden çektiğimde hayrete düşeceğim o manzarayla karşılaştım. Daha sabah vakti olmasına rağmen, tezgâhın önünde sonu gözükmeyen bir kuyruk oluşmuştu. Kadın-erkek, genç-yaşlı demeden her türden insan sıraya girmiş, tezgâhı açmamı bekliyorlardı. Önce bir bu manzaraya, sonra ağzına kadar dolup taşmış kutuma baktım. Dün ki acılarımı bir anda unuttum, kutunun önündeki kartonu aldım ve yazının alt tarafına “HAKARET 10 KÂĞIT” diye ekledim. Derin bir nefes alarak kartonu tekrar kutunun önüne diktim. Gülümsememi takınarak tezgâhı açtım. Bir sağ bir sol, bir bacağa bir sırta... “Aptal!”, “Öküz herif!”, “Domuz suratlı!”... Gün boyunca sıradan eksilen her kişinin yerini, sıranın arkasına giren bir başka kişi tamamladı. Dişlerini sıkmaktan çenem kitlendi. Memnun gülüşüm, yüz felci geçirmiş bir adamın suratına döndü. Dolup taşan paralar, kutunun kapağını söküp attı, yerlere yığıldı. Her tekmede vücudum sol-

muş bir çiçek dalı gibi büzüşüp büzüşüp öne doğru eğildi.

Gece çöktü, sırada insan kalmadı. Vücudum kaskatı kesilmişti. Kıpırdamaya çalışmıyordum bile. Yüzüm gözüm seğirmeye başladı, dudaklarım sarktı. Kesik kesik nefes alıyordum. Sokağın sessizliğini, acılı inilti-tilerim kapladı. Gözlerim doldu, inilti-tilerimle beraber hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Her hıçkırışım da sırtıma bir bıçak saplanıyordu adeta. Ağlamam kesildi, yerdeki para yığının- na gömülmüş kutumun parlayan kenarından kendi yansımamı gördüm. Her yerim morarmış, yüzüm şekil değiştirmişti. Cidden de o genç çocuğun dediği gibi sefil bir ucubeydim. Bir anda yüzüm ıslanmaya başladı. Kafamı zar zor göğ- e kaldırdım. Yağmur yağıyordu. Çakan şimşeg- in parıltısı yüzümü aydınlattı, sesiyle irkildim ve kafamı öne çevirdim. Bedenime düşen her bir damla acımı azaltıyordu sanki. Sert bir rüzgâr esti ve önümdeki tüm para yığını bir kenara, kutunun önünde duran karton bir kenara savruldu. Havada usulca süzülen bir şey, yavaş yavaş kutumun kenarına kondu. Poşet... Kafamı park yoluna çevirdim. Damlaların süzüldüğü karanlıkta, çakan şimşeg- in ışığıyla bir beden parladı. Sakin adımlarla geldi, başımda dikildi. Kafamı kal-

dırıp baktım. Tıfıl, huysuz kadındı bu. Büzüşmüş ağzımı açıp bir şey söyleyecektim ki, parmağıyla dudagımı kapattı. “Şşş, bir şey yok evladım. Her şey geçecek.” dedi ve şefkatli bir şekilde gülümsedi. Elini cebine attı, önce bir musluk başlığı, sonra da bir bardak çıkarak yanıma oturdu. Musluk başlığını, sırtımı yasladığım tuğla duvara soktu, çevirdi çevirdi ve başlık oturdu. Bardağı musluğun altına tuttu, başlığı çevirdi ve duvardan akan su bardağı doldurdu. Elini sırtımda gezdirdikten sonra su dolu bardağı bana uzattı. Omzumdan destek alarak ayağa kalktı. Aynı ağırlığı tekrar hissettim. Önümde duran poşeti aldı, kırmızı posta kutumu içine koydu. Son kez gözlerime bakarak gülümsedi ve yavaş yavaş uzaklaştı.

Yolun sonuna kadar gidişini izledim. Gözden kaybolduğu an bir şimşek daha çaktı ve “İç!” diye gürledi adeta. Korkuyla gözlerimi kapattım, elimdeki bardağı kafama diktim. Acı hissetmiyordum, yağmur kesilmişti. Gözlerimi açtım. Elimdeki bardağa baktım. Fakat bardak yerine avcumda yirmi kâğıt vardı. Kafamı yukarı doğru kaldırdım. “Alacak mısın, almayacak mısın!?” diye bağırdı kadın. Neye uğradığımı şaşır- mış vaziyette kasada duran kırmızı posta kutusuna baktım. “Hayır, almayacağım.” dedim titrek bir sesle. Ardından koşarak dükkândan kaçtım. Çıkmamla beraber başlayan ince tınılı hakaretler senfonisinin gürültüsü kaybolduktan sonra soluklanmak için durdum. Derin derin nefes aldım. Karnım acı şekilde guruldadı. Cebimdeki yirmi kâğıdı yokladım. Sonrasında sakın adımlarla beraber karnımı doyurmak için lokantaya gittim.

Oysa köyden şehre gelen sadece ikisi vardı
ama bunca zaman ikisi de birbirini
aramamıştı. Murtaza çekinmiş, o ise hastane
mutfağında çalışan biriyle görüşmek
istememişti.

FLOKİ'Yİ UYANDIRMA!

Epey kurak yaşlanmanın çölleri.

Kendine benzeyen bir sahra kızına dokunmak bir kuyuda nemli.

Yapış yapış bir ölümün duyulmaz şarkısı dökülüyor ağzından Floki.

Kucağıma düşüyor durakların, notaların uyuşmuş birer kahpe

En çok seni yalnız bırakmış mevsimsel bir döngüde.

Benim ağzımda şairler gıcırıyor, dişlerimi döküyor bazı inanılmaz satırlar.

Oyun odanda tanışmıştık unuttun mu?

Ben: Sustuma! Nasılsa sana bin kere daha söyleyeceğim adımı, unut unutursan.

Gücünü dünyaya bırak, ben kuvvetini de kudretini de görüyorum.

Hatta illa düşmek istersen, boş bak, yanımdaki cinayet mahali.

Ne suçlara karışacağız seninle.

Umutlarımızın soruşturmasında, sustuklarımızın etrafını tebeşirle çizecekler.

Bir leke gibi dünyaya nasıl benzemeyişimiz konuşulacak batı kasabalarında.

Kolları kancadan masal kahramanları yakalayacak niyetlerimizi.

Bir boz ayının karnından güleceğim parmaklarına.

Her parmak aynı anda ısınacak sanki aynıymış gibi.

Aynalarda ölü begonviller ağlıyor.

Ağlamam yetseydi yaşatmaya, gülme krizine girerdi İsa. Anne Kız Kutsal Kriz! Amen!

**

Bir daha bu yolları aynı hevesle yürüyen bir fil olabilir mi?

Yavrusu sırtlanların dışında gözlerini yummuş gibi ezbere bildiği ama hiç yavrusunun olmadığı tanıdık bir acının mevsimi.

Filler döngülerden nefret eder! Filler bilmenin lanetini derilerine çizer.

Floki, evine fillerin gözlerinden girer.

Hardal sarısı bir öfkenin eteklerinden yapışır, yaşlı dünyanın tükenen hikayelerini ister.

Büyükanneler ölüdür. O zaman torunlar da ölüdür. Küllerimi savurma Floki! Küllerimi sus!

Sessizliğindeki hakilikte secdeye varsın sincaplar, ben derindeki maviye ebru yapacağım.

Şimdi birazcık çok susacağım. Işıkları söndür ve arkamdan gel.

**

Gözlerinin kapaklarında demir kapılar var. Sürgüsünde asılı uykuların...

Şimdi düşlediğin bir göz kırpması hediyesi için 1...2... ve 3 !!!

Dinginlik yoktur, karanlık vardır. Ama Floki, bazen neon bir kardan adam olabilir!

Aziz Güneş Aşçıoğlu

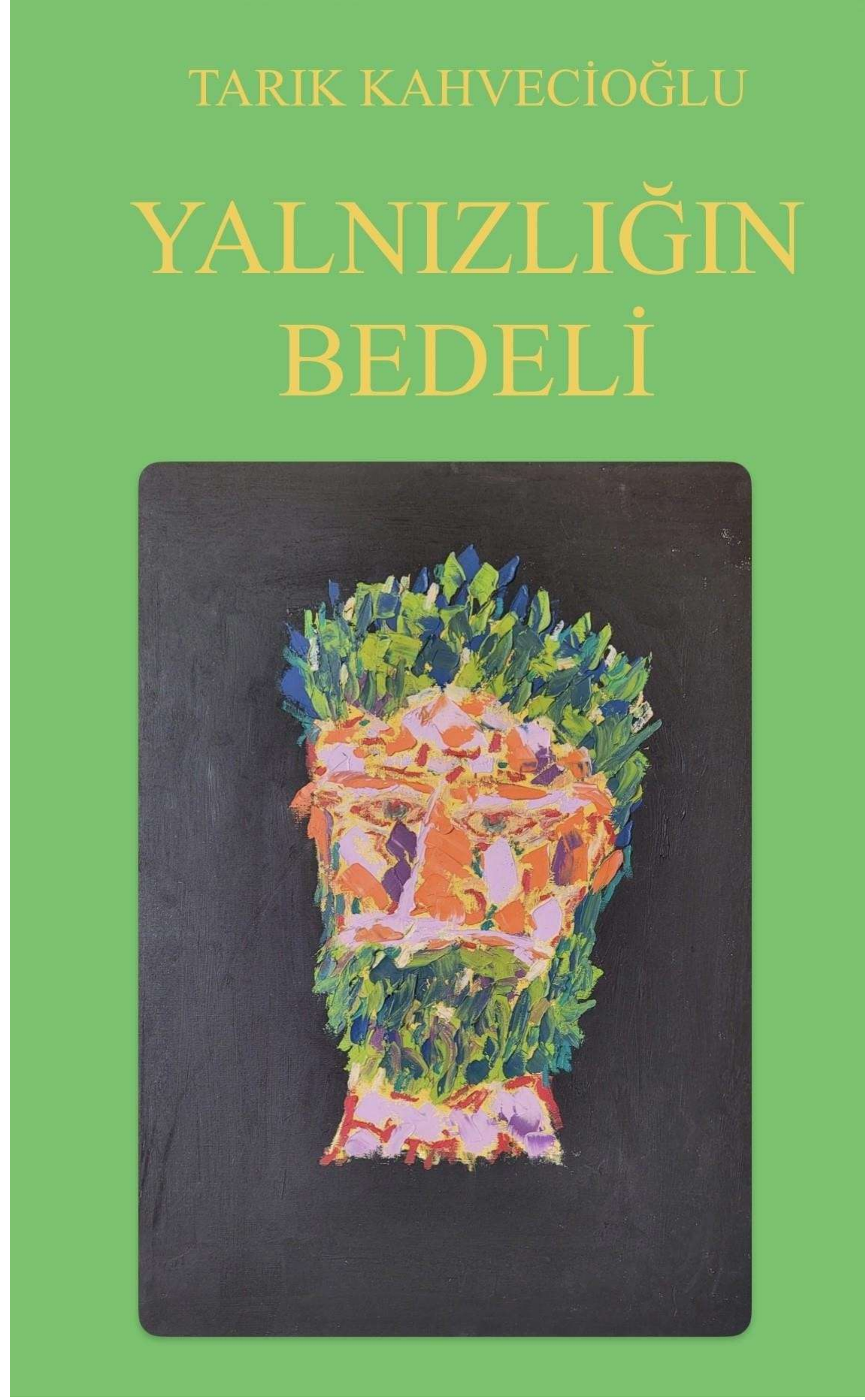
YALNIZLIĞIN BEDELİ

I
Sıradan bir cuma günüydü. Yağmur yenidinmişti. Sokak kedileri saklandıkları yerden yavaşça çıkmaya başlamıştı. Yoldaki bir sokak lambası bozuk olduğundan cızırtıyla yanıp sönmekteydi. Bugünkü simidini satmış ihtiyar bir simitçi sokak boyunca arabasını iteklemekteydi. Sokağın sağına soluna külüstür arabalar park etmişti.

İşten yeni çıkmış, genç görümlü adam eve dönüşte hep aynı sokaktan yürümeyi tercih ederdi. Araba kullanmaya karşı olduğu için parası olduğu halde bir araba satın almıyordu. Bütün hafta çalışmanın verdiği yorgunlukla, hafta sonu boyunca hem dinleneceği hem ilgi alanlarına vakit ayıracağı anları hayal ederek adımlarını sıkılaştırdı.

Apartmana vardığında genelde birinci katın balkonunda oturan huysuz teyzeye yakalanmamak için hızla dış kapıdan içeri süzüldü. İkinci kattaki dairesinin kapısına geldiğinde hiç umursamadığı posta kutusunda biriken faturaları bir gün temizlemesi gerektiğini düşündü. Ayakkabıları dışarıda bırakmayı hiç sevmezdi. Eskimiş daire kapısını açıp içeri girdiğinde evde olmanın verdiği huzurla doldu.

Bu akşam her zamankinden erken acıkmıştı. Buzdolabının içine baktığında pek bir şey bulamadı. O an dışarıdan yemek söylemek ona daha cazip bir seçenek olarak görünmekteydi. En sevdiği koltuğa oturdu, telefonundan yemek uygulamasına girip bir şeyler söyledikten sonra gereksiz bulduğu sosyal medyaya öylesine bir girip baktı telefonu san-

ki elini yakmış gibi hızla bıraktı.

Hafta içi hem yorgunluktan hem de üşengeçlikten ilgi alanlarına pek vakit ayıramıyordu. Haftasonu geldiğinde güzel sanatlar üzerine kitaplar okuyor, bilgisayarında şiir yazıyor ve en önemlisi klasik müzik plakları dinliyordu. Plak dinlemek onun için adeta bir terapi gibiydi. Şiir yazma konusunda da oldukça yetenekliydi. Şiirlerini gönderdiği dergilerden çok olumlu geri dönüşler almıştı.

İnsanlarla iletişimi pek iyi değildi. Görüştüğü bir iki arkadaşı vardı. Kalabalıkların içinde çok çabuk sıkılıyordu. Dedikodu, maç muhabbeti, siyaset gibi herkesin konuştuğu konular ona hitap etmiyordu. Sürekli sosyalleşmek yerine evde tek başına vakit geçirmeyi tercih ediyordu. Ara sıra sinemaya veya tiyatroya gitmek isterse de tek başına gitmek ona daha cazip geliyordu. Bazen herhangi bir kafede tek başına oturup kitabını okur, kahvesini yudumlardı.

Yine bir hafta sonunun bitmesine az bir süre kalmıştı. Hafta içinde sıkıcı geçen muhasebecilik işinden sonra; kitap okuyarak, plak dinleyerek ve film izleyerek nefes alacağı bir sonraki hafta sonunu şimdiden düşünmeye başladı. İşyerinde çoğu insanla iletişimi zayıf olduğu için saatler geçmek bilmiyordu. Ancak yaşı ilerledikçe fark etti ki zaman dilimleri uzadıkça zaman daha da hızlı geçmekteydi. Haftalar günlere göre, aylar haftalara göre, yıllar da aylara göre çok daha çabuk geçiyordu.

Plak toplamaya başlayalı birkaç sene olmuştu. İlk başladığında bilinçsizce alıp topladığı rastgele plaklardan sonra klasik müziği iyice araştırmaya karar verdi. Artık topladığı plakları çeşitli kategorilere göre seçmeye özen gösteriyordu. Canlı müzik dinlemek istediğinde ise bazı hafta içi akşamlarında belediye'nin senfoni orkestrasını ziyaret ederdi. Daha gençken başka müzik türlerini de dinlemişti ama hiçbiri onun için klasik müzik kadar etkileyici olmamıştı.

Kitap okuma alışkanlığı çocukluğundan beri devam etmekteydi. Son birkaç yıla kadar sürekli roman okurdu. Roman okumak sadece hayal dünyasını genişletmeye yarıyordu. Sonraları, belli bir konu hakkında derinlemesine bilgi edinmeye karar kıldı. İlk olarak felsefe üzerine okumalar yapmayı denedi fakat felsefe bilimi ona çok ağır gelmişti. İkinci denemeyi güzel sanatlar üzerine yaptı ve o gün bu gündür bu konu üzerine okumaya devam etmekteydi.

Şiir yazmaya yeni başlamıştı. İçin-

en geldiği gibi yazıyordu. Belli bir kuralı takip etmiyordu. Şiirlerinde bazen toplumsal konulara değiniyor, bazen de yalnızca aşk şiirleri yazıyordu. Daha rahat şiir yazabilmek için parasına kıyıp hususi bir bilgisayar satın almıştı. İnternette ufak bir araştırma yaptıktan sonra şiirlerini dergilere gönderebileceği aracı bir platform buldu. Birkaç şiirini gönderdikten sonra dergilerden gelen kabul mesajları, ister istemez onu gururlandırdı. Ara sıra yazma isteği geldiğinde birkaç şiir karalamaya devam etmekteydi.

Annesi ve babası vefat ettiği için ailesinden geriye bir tek kız kardeşi kalmıştı. Kız kardeşinin evi onun evine yakındı. Yeğenini özlediğinde yürüyerek onlara bir uğrar, en fazla bir saat oturduktan sonra evine geri dönerdi. En son gittiğinde kız kardeşi Japonya seyahatinden yeni dönmüştü. Gitmeden önce ondan birkaç Japon baskı plak almasını ri-

ca etmişti. Kız kardeşi plakları almış, belki ilgisini çeker diye yanında İngilizce yazılmış minyatür ağaç yetiştirme sanatı üzerine bir kitap getirmişti.

Peki neden hiç evlenmeyi düşünmüyordu? Bu meselede özellikle işyerindeki bir iki kızla arkadaşlık denemesi olmuştu. Fakat fazla dramaya tahammül edemiyordu. Evliliğin ona göre olmadığına karar vermişti.

Kız kardeşinin getirdiği kitabı dikkatlice incelemeye koyuldu. Öncelikle minyatür ağaç yapmaya uygun bir fidanı tarif edildiği şekilde fidanlıktan bulması gerekecekti. Diğer aşamaları öğrenmek için bir saat kadar kitaba göz gezdirdi. Ne zaman sulanacak, toprağı ne zaman değiştirilecek, budama ne zaman yapılacak ve ne zaman tel ile sarılacak hepsini öğrenmeye çalıştı. Belli ki bu hobi onu bayağı oyala-

yacaktı.

Kız kardeşi ona bir şey daha tavsiye etmişti; Köpek sahiplenmeliydi. Kedi de olabilirdi fakat köpek arkadaş canlısı olmasıyla daha cazip bir seçenektir. Ayrıca dışarı çıkması için bir bahanesi olacaktı. Sevimli bir köpek bulabilmek için abi kardeş tanıdıklara sorup araştırmaya başladılar. Artık hemen hemen her evde kedi köpek olduğu için yavru bir köpek bulmakta çok da zorlanmadılar. Adam bu köpeği çok benimsemişti. Onun iyiliğini düşünüp bu tür tavsiyeler veren bir kız kardeşi olduğu için mutluydu.

II

Hafta sonu olur da dışarı çıkarsa gittiği tek bir yer vardı. Kız Kulesi'nin karşısındaki bankın birine oturur, saatlerce kuleyi seyrederdi. Kuleyle ilgili tahminler yürütür, hayaller kurardı. Şehir hiç var olma-

dan önce kule burada olabiliormiydi? Belki onun için adını Kız Kulesi koymuşlardı. Bu şehir tamamen bakir topraklardan oluşuyorken kule yapılmıştı, kim bilir? Merak ettiği bir konu daha vardı. Şu anda kulenin içinde birileri yaşıyor olabilir miydi?

Eve döndüğünde köpeğinin rutin dışarı çıkarılma ihtiyacını gidermek için tekrar dışarı çıktı. Fazla uzaklaşmadan en yakın parka gitmek köpek için hayli yeterli oluyordu. Vahşi görünümlü bir köpek seçme taraftarı olmamıştı hiçbir zaman. O yüzden Golden cinsine karar kılmışlardı. İlk başlarda bakımı onu biraz zorlasa da zamanla bu işe alışan adam için köpek bir nevi çocuğu yerine geçmişti.

Bir dahaki cumartesi fidanlığa fidan bakmak için gidecekti. Minyatür ağaç yetiştirme sanatı için gerekli olan asgari miktarda malzemeyi internetten sipariş etmişti. Yavaş yavaş ilerlemek istediği için şimdilik üç beş parça satın almakla yetinmişti. Kitabın İngilizce olması adamı biraz zorluyordu çünkü İngilizce ile haşır neşir olmayalı uzun zaman olmuştu. Köpeğinin minyatür ağacını mahvetmemesi için güvenli bir yer seçmeliydi.

Son zamanlarda film izleme işini abartmaya başlamıştı. Geç saate kadar uyanık kalabilmek için bol miktarda kahve tüketiyordu. Birkaç gün devam eden uykusuzluklardan sonra akşam yemeklerini de atlamaya başlamıştı. Zamanla saat kavramını fark etmemeye başladı. İkinci haftadan sonra hayattan bezmiş bir halde dolanmaya başladı. Daha önce hiç bu kadar mutsuz olmamıştı. Köpeği onu ayaklandırabilmek için etrafında dört dönüyordu.

Zaten onun da maması ve tuvalet ihtiyacı ihmal ediliyordu. Evin yapılması gereken temel işleri de öylece kalmıştı.

Yataktan çıkmadığı şu son dönemde derin düşünceler kafasını kurcalıyordu. Sanki hayatta yapması gereken her şeyi yapmış gibi hissediyordu. Bu saatten sonra yapılacak bir şey kalmamış gibiydi. Kendini oyalamak için satın aldığı bütün eşyalara duyduğu bütün heves, kısa süre sonra kaçıyor. Başladığı bütün hobilerden artık sıkıldığını fark etmişti. İnsanların neden sosyalleştiğini şimdi daha iyi anlamaya başlamıştı.

Zar zor telefona ulaşip kız kardeşini aradı. Kız kardeşi abisini bu halde görünce onun depresyona girmiş olduğunu hemen anladı. Adam doktora gitmekte direniyordu. Zamanla geçeceğini düşünmekteydi. Kız kardeşi ona fark ettirmeden ambulansı aradı. Öyle ki, adam son zamanlarda intiharı bile düşünür hâle gelmişti. Bu yüzden kız kardeşi tam zamanında doğru hamleyi yapmıştı.

Gözünü açtığında kendini iki kişilik bir odada uzanırken buldu. Biri günlük kıyafetlerini değiştirip ona eşofmanlarını giydirmiş olmalıydı. Biraz sersemlemiş hissediyordu. Yatağın ucunda hazır bulunan terliklerini giyip odanın dışına çıkmak için harekete geçti. Uzun koridor boyunca sıralı kapılardan oluşan bir yerdi burası. Birkaç doktor ve hemşireye rastlayınca psikiyatri servisine geldiğini anladı.

Işıkların yanık olduğuna bakılırsa akşam olmuştu. Koridorda birkaç hasta volta atıyordu. Koridorun en sonuna gittiğinde burasının sigara içmek için ayrılmış bir bölüm .

olduğunu gördü. Hastanede sigara içilen tek servis burası olsa gerekti. Diğer tarafa doğru yürüdüğünde ortada hemşirelerin oturduğu yeri gördü. Büyük ihtimalle ilaçlar buradan dağıtılıyordu. Oranın karşısında genişçe bir salon vardı. Burası da ortak alan olmalıydı.

Bazı hastalar geçerken birbirleriyle selamlaşıyordu. Ortak alanda boş bir yer bulup oturdu. Kimisi televizyon izliyor, kimisi de tavla oynuyor ve çaylarını yudumluyordu. Canı kahve çekmişti. Hemşireye sorduğunda burada kahvenin yasak olduğunu öğrendi. Belli bir saatten sonra çay da verilmiyordu. Birden herkes elinde bir bardak suyla orta yerdeki hemşirelerin orada sıraya girdi. Kendisi de diğerlerine uyararak ilk alacağı ilaç için bardağını almaya gitti.

İlk gece pek uyku tutmadı. Ama yine de ayaklanıp kötü çocuk gibi görünmek istemiyordu. Sabah olduğunda ilk defa hastane kahvaltısı yapacağı için meraklıydı. Kahvaltı fena değildi. Diğer öğünlerin de orta halli olacağını tahmin etti. Tuvaletler ve duşlar da beklediğinden temizdi. Doktorlar da iyi insanlara benziyordu. Kısa sürede iyileşip her zamanki hayatına döneceğini hayal etti.

Günler geçtikçe birkaç arkadaş edinmişti. Anladığı kadarıyla burada kimse tatsızlık çıksın istemiyordu. Herkes birbiriyle iyi geçinmeye çalışıyordu. Her ihtimale karşı temkinli oldukları belliydi. Yaşlı bir amcayla tavla oynuyorlardı. Amca hem iyi oynuyor hem zar tutmasını biliyordu. Adam da yaşına hürmeten amcanın yenmesine göz yumuyordu. Adamı bazen okeye dördüncü olarak çağırıyorlardı. Zaman çok

çabuk geçiyordu.

Sabahları tıp öğrencileri gelip gazete okuyordu. Daha sonra hastalara moral olsun diye oyun havası açıp hep beraber oynuyorlardı. Bazı günler elişî etkinliği oluyordu. Adam elişî yapmayı çok sevmişti. Özellikle boyalarla serbest resim yapmaya bayılıyordu. Bazen de kabartma yapıyordu. Diğer zamanlarda yeni arkadaşlarıyla görüşme salonunun orada masa tenisi veya langırt oynuyorlardı.

Görüşme günleri heyecanla bekle-

nirdi. Herkes eşiyle dostuyla yarım saat görüşür, hasret giderirdi. Hastaların dışarıdan ihtiyaçları getirilirdi. Adamın tek görüştüğü kişi kız kardeşiydi. Kız kardeşi geldiğinde çok sevinirdi. Ona yeğenini sormayı hiç ihmal etmezdi.

Hastalar gelip gittikçe adam fark etti ki kendinden çok daha kötü durumda insanlar vardı. Bu yüzden haline çokça şükretti. Giderek iyileşmeye de başlamıştı. Bir sabah uyandığında doktorun onla görüşmesi gerektiğini öğrendi. Doktor ona artık taburcu olabileceğini ama

hayatını düzene koyması gerektiğini söyledi.

Hastanenin kapısından çıktığında derin bir nefes aldı. Çok önemli kararlar almıştı. Artık sosyalleşmeye önem verecekti. Belki birini bulur, evlenirdi bile. Ve bundan sonra asla Kız Kulesi'ni izlemeye yalnız gitmeyecekti.

Tarık Kahvecioğlu

DÜŞMÜŞ BİR MELEK İÇİN AĞIT

O, olası evrenlerin öyle bir âlemidir ki
mümkün dünyaların en kötüsü
Evet! ol bir kayadan ekmek parçası
olmalıdır çünkü bütün cümleler devrik
düşmüş meleğin kanıyla yıkandın mı?
odur bütün ihtimallerin baş belası

Ve ince mi ince bileklerde
umudun martiniçkası
on yıldır görülmeyen bir leylek
leylekleri de öldürdüler galiba
galiba on asırdır düşen bir melek

Ey -nedendir bilinmez-
bizler için göklerden kovulmuş bize melek
asırlardır taktığın martiniçkan konuşup dile gelse
yine o Tanrı'ya söver
niçin düşmüş olacaksın
niçin olacak?
kadınsın çünkü
ne dilemiştin?
ne demiştin?
söyle tüm mitlerin prometheus'u
bütün yaradanların düşmanı
nolur söyle
sarıl bana ve ağlama
Bileklerin ne kadar da ince
ne kadar da güzel
tutsam kopacak

kopacaklar
varıp yanına gitsem
ateşi çalacağın an
seni tutsam çekecek olsam
çeksem
hayır çekmesem...

Sen yine o ateşi çalacaksın ki
hayır ağlama
fakat dövün
ilk sen değilsin kanan insanlığa

Şimdi tekrar
ne yana gitsem diye
sağına soluna bakınma
gerip kanatlarını
uzak evrenlere uçma
söyle fırtınasız hızlarla
keramet var mıymış
düşmüş melek olmakta

Bir ucu yanan ok
çıktı kabilenin yayından göğe doğru
ATEŞ! ne kadar güzel
ne kadar parlak!
düşmüş meleklerin şerri dokundu ona
ve kayan
yalın yıldızlara
çarparak gökte
eli kanlı bir füze olarak düştü

bir okulun bahçesine!

Ağlama düşmüş melek
 ve de bağıma
 bütün Allahların karşısında
 el pençe divan durup
 el bağlama
 ağlama!

Hakan Tuna

İADSIZI

Vücutuma ağır ağır işlenen bu acı.
 Yıllarımı ufak ufak çürüten bu sessizlik.
 Bitti derken tekrar başlayan ağrılar.
 Bazı şeylerin çözümü yoktur.
 Ve bazen ölüm o kadar da korkutucu değildir.

Neşeli ayak seslerim vardı kaldırımlarda çiçek
 açtıran.
 Camımın önüne konan güvercinler.
 Gülüşlerim vardı, gözlerimi kısırdı.
 Melodisi vardı ruhumun, mırıldandığım.

Saçlarım savrulurdu rüzgarda.
 En son onlara veda edeceğim.

Gece bitmez ağrı dinmez oldu.
 Artık düşünmeye vakit kalmadı.
 Ve sanırım artık yaşamaya da vakit yok.
 Günler birbirini kovalarken ben ise ölüme
 koştum.

Saçlarım ıslanırdı yağmurda.
 En son onlara veda edeceğim.

Gölge

ROMAN-TİK

İtalyan yufkalı böreğimin peyniri bol olmuş
 Kuru domates ilen yedim
 Bugün günüm çok bi al aldı maşallah
 Bi şeyler çatılardan atlar gibi yapıp uçuveriyordu
 Pantolonumun geniş paçaları yerlerdeydi
 On avro istedi kaltak terzi
 İplik alıp icabına ben bakacağım!
 Tek tük soluklu
 Soluğu çoktan bitmiş olan aşkımdan mektup bekliyordum
 Güneşim beni bırakıp ona gidiyordu
 Alnından öpüyordu benim için
 Gel gör ki
 Posta kutum sabah, öğlen ve akşam
 hep boş-idi
 Çaktırmadan basmıştım göğsüme boşluğunu
 Kıvrılıp büzülüp yerle bir oluyordum
 anca buçuk oluyordum
 Genç bir kadın-idim
 Vurucu aşklarım
 Yaslanacak duvarlarım
 duvarlara çarpışlarım
 falanlarım filanlarım
 genç bir kadın olmamdan mütevelletti işte
 bokumu püsürümü de hep buna atardım işte
 Okunur olmak istiyordum
 derdim buydu hayatta
 bir şeylerin parçası oluşum ve olabilirliğimle
 Noktalı virgüllü bir şey-idim
 Dilerlerse kendi dillerinde de yazılır-idim
 Başım üstüne
 Bu akşam Kuzey İtalyacığımın yaz havası var
 Masamın üzerinden dışarı sarkıyorum penceremden
 Gençliğim
 kadınlığım
 Onların da al al yanakları
 Yaşadıklarım yaşayamadıklarım
 Tüm taze ölüm suratlı ayrılıklarım
 Yoksunluklarım
 Yerle buçuk oluşlarım
 Çok bi çekilesiler bugün

Nehir Polat

YEDİ IŞIK YILI UZAKLIKTAKİ SEVGİLİME BİR MEKTUP

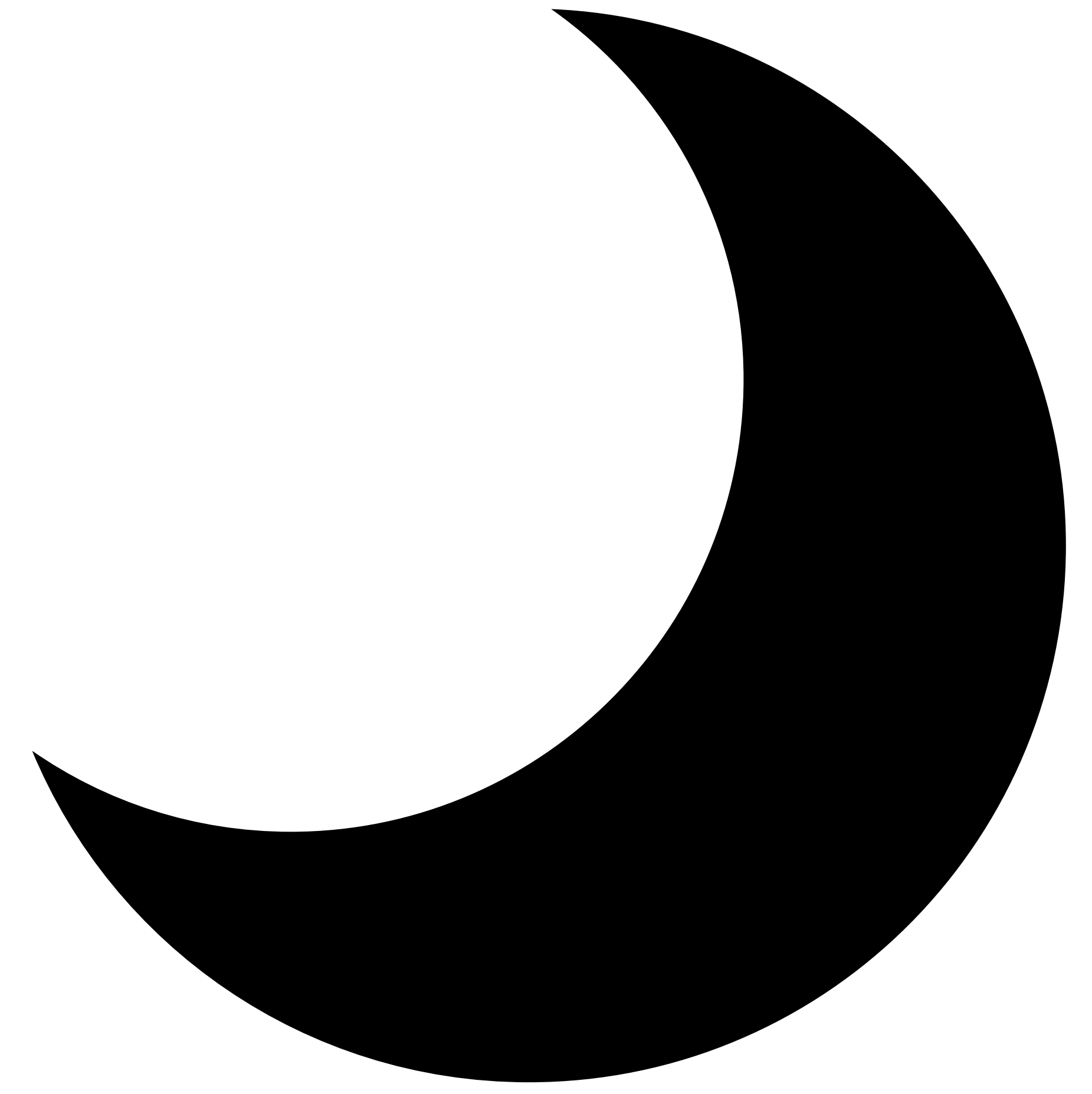
Sevgilim
Sen galaksilerin de vurgunlarındasın.
Güneş genişliyor ay ısınıyor gitgide
Yoldaki saman kadar varsa yoksa.
Saçların dünyaya iniyor
Yangınlar nasıl düşüyorsa.
Saçların dağlardaki ve levhalardaki emirler
Yörüngesiz bir gezegenin kabusundasın.

Yamyam rüyalar görüyorum neden
Beynimin duvarını balyoz gibi yiyenler
İntihara meyleden yıldız orduları oluyor.
Kumandanlar, kampanyalar, basbayat
ekmekler
Sevgilim inan bunlar ilk kez yaşanmıyor.
Kupkuru bir kabileyim, yok oluyorum ben.

İsimlerin yazıldığı bir defteri bölüyorum.
Aşksız çabasız ve zamansız bir nardır o
Bölüyorum.
Evren kırmızılarla çanak tokuşturuyor hep.
Sarışın körpe ve gözü yaşlı hafız arıyorum
O sana seni üfler de büyütür hakikati sanki.

Farsi bir ibare kalıyor aşk yepyeni günde
Farazi bir hesap güdüyorum sana bak.
Bu mektubu atmosfer paramparça ediyor
Yalnız Zühalin halkaları kesiyor boynumu.
Kanım çekiliyor delikler boyunca kapkara
Benim toz ve kayaya bulanmış sevgilim
Bu mektup ışığı ve uzaklığı tuz buz ediyor.

Kadir Erdem

TRANSHÜMANİZM: YENİDEN YARATMAK MI, YENİLEMEK Mİ?

Bugünkü konumuz Transhümanizm akımının artıları ve eksileri. Ve aslında biraz da “Transhümanizm nedir?” sorusuna farklı bir bakış açısıyla yaklaşmak.

Neden bu konuyu seçtiğimi de belirtmek isterim, hem de bir kitap tavsiyesi olur. Birkaç gün önce Dan Brown’un “Cehennem” adlı kitabını okudum. Aslında kitabın içeriği tam olarak bugün konuşacağımız ve yukarıda da belirttiğim konulardı.

İlk olarak yüksek ihtimalle daha önce de duyduğunuz bir soruyla konumuza giriş yapalım.

Bir gemi düşünün. Parçaları zamanla tek tek değiştiriliyor, tahtaları yenileniyor, direkleri değişiyor ve yelkenleri güncelleniyor. En sonunda ortada orijinal hiçbir parça kalmıyor.

Ama gemi hala aynı isimle, aynı amaçla ve aynı hikaye ile var olmaya devam ediyor.

Şimdi sorumuz şu:

Bu gemi hala aynı gemi midir?

Eğer bu soruya kolayca “Evet, aynı gemidir.” veya “Hayır, aynı gemi değildir.” diye cevap verebiliyorsanız sizi biraz daha zorlayalım.

Geminin eski parçalarının da kendi aralarında tekrar birleştiğini düşünerseniz, o zaman hangi gemi “gerçek” gemi olur?

Aslında bu sorumuz, bir paradoks

ve düşünce deneyi olan Theseus’un Gemisi deneyidir. Cevabı ise sübjektif olarak karşımıza çıkar. Yani tek bir cevabı yoktur. Aslında sorunun kendisinin de gemiyle pek alakası yok. Sorumuzun kökeni, daha çok insanla ilgili.

Biz insanların hücreleri sürekli yenileniyor ve beynimiz bile zamanla değişiyor.

Ama biz hala “aynı kişi” olduğumuzu sadece biraz daha yaşlandığımızı düşünüyoruz.

Eğer gemi değişince kimliği tartışmalı hâle geliyorsa insan değişince ne oluyor?

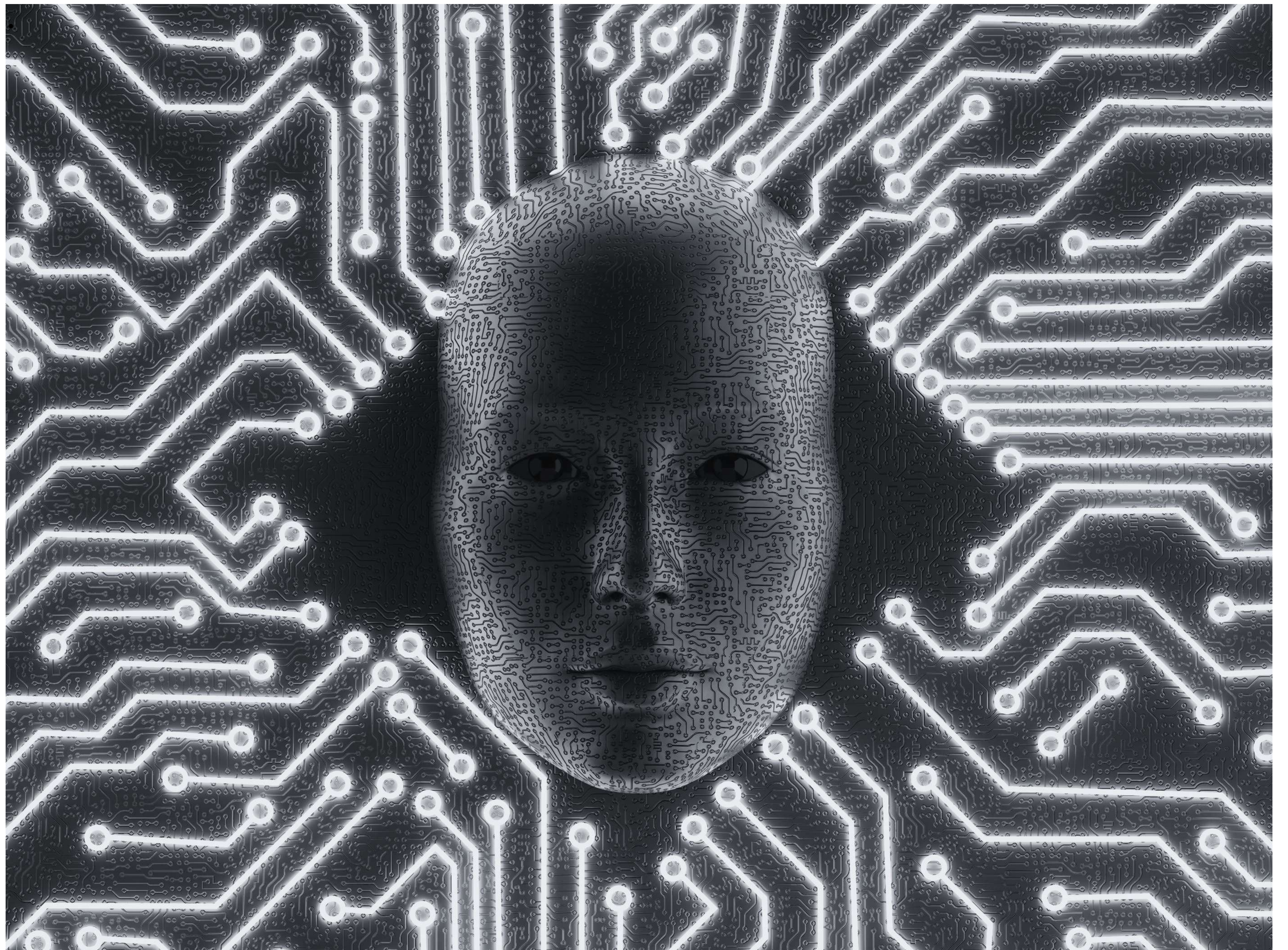
İşte transhümanizm tam olarak bu sorunun modern dünyaya uyarlanmış versiyonudur.

Sorularımız aklınızı biraz karıştırdıysa, tanımlamalar yoluyla transhümanizm akımı üzerindeki perdeyi

birlikte aralayalım.

Transhümanizm ilk olarak insanın sürekli evrim geçirdiğini kabul eder ve davranışlarının açıklamasını da bu yol üzerinden yapar. Devamında da evrimin iplerinin insan eline alınması olarak basite indirgenip, anlatılabilir. İplerin ele alınmasının ise teknolojik araçlar aracılığı ile olacağını savunur. Tabii yalnızca savunup susmaz. Günümüzde pek çok yerde transhümanizm fikrinin geliştirilmesinde katkısının bulunduğu noktaları görebiliriz. Örneğin yapay uzuv ve implantlar, kalp ritmi için kalbe takılan çipler ve hastalıkların doğumdan önce anne karnında engellenmesi gibi kendi alanında çığır açıcı bu gelişmelerde transhümanizm fikrinin katkısı bulunur. Yani anlayacağınız transhümanizm birçok insanın hayatına dokunmuş ve hatta birçok insanın da şu an yaşamasına vesile olmuştur.

Biliyorsunuz ki her fikir kendi için-

de muhalefetini de yaratır. Peki transhümanizm fikri bu kadar iyi gözükürken, bu düşünce akımına karşı geliştirilen eleştiriler nelerdir? Yani insanlık adına bu denli gelişmelere hizmet eden bu fikir akımının yayılmasına karşı çıkan kişiler, insanlığın sonunun gelmesini isteyen “gerici” insanlar mıdır? Asıl soruyu soracak olursak, transhümanizm akımının yayılmasını istemeyen kişiler, neden istemiyorlar?

Üzerinde bulunduğumuz dünyada yalnızca iyi insanlar yok. Her gün yüzlerce çocuğu katleden devletlerin eline, insanı bu denli değiştirebilecek bir fırsatın geçmesini istemiyorlar ve bir bakıma haklılar da.

Arkamıza yaslanıp şöyle bir senaryo yaratalım; transhümanizm ruhunun tüm dünyaya egemen olduğunu düşünelim. İlk olarak yaşanacak şeyleri görmek için çok da ileri görüşlü olmaya gerek yok. Tabii ki dünyada yeni bir kutuplaşma hali görülecektir. Bu da “zenginler” ve “fakirler” arasındaki transhümanizm ruhunun yayılmasına bağlı biyolojik uçurumdan kaynaklanacaktır. Sonrasında da insanı insan yapan her şey iyiden iyiye bozulacaktır. Aslında burada yapılacak ve tartışılacak şeyin daha farklı olması gerektiğinin kanaatine varmalıyız.

Yani ilk sorumuza geri dönelim.

Hani geminin tüm parçalarını de-

tirdiğimiz soruya.

Bizler geminin parçalarını değiştirmek yerine, geminin su alan yerlerini birlikte onarsak ve bir taraf sadece gemide oturup okyanusun sefasını sürerken diğer bir taraf da kadirgalara asılıp ömrü boyunca cefa çekmese...

Okyanusun hepimize yeteceğinin bilincine erişsek...

Sonuçta hepimiz aynı gemide değiliz miyiz?

Salih Aksoy

Canseli Şaylan